

FFP FEBRUAR-80

Kvinner og menn :
8.mars - ut på gatene !

SK OG KRISA

Jeg er djupt bekymra over den måten SK behandler motsigelsene i partiet på. Jeg synes deres manglende evne til å se sjølkritisk på seg sjøl og til å sette seg inn i hva partimedlemmene faktisk mener, er skremmende. Jeg mener å se klare tendenser til å omgå problemene eller skyve dem over på "vanskelige ytre forhold", generelt og en motkritikk mot Oslo for "ikke å drive politikk", spesielt.

Dette går igjen både i debatten her i FFP og også i beretningsforslaget fra SK. Dette er etter min mening farlig for enheten i partiet, mye mer farlig enn den kritikk-kampanjen som SK stadig advarer mot å sette i gang. Jeg er ikke for noen ett års intern kritikk-kampanje. Men måten SK takler diskusjonen på inviterer til en sånn kampanje. Hvorfor?

Jo, fordi at jo lenger det går uten at SK viser skikkelige tegn til å forstå problemene, destomere øker behovet for kritikk. Jeg skal forsøke å illustrere hva jeg mener med noen eksempler.

Beretningsutkastet og faglig-politikken.

For perioden sommeren 77 til sommeren 78, så har ikke SK klart å skrive noe om faglig-politikken. For perioden sommeren 78 til sommeren 79, så har de gjort det, og det med horrible feil og mangler. "Av ulike grunn-er har borgerskapet klart å holde kampen til arbeidsfolk nede imidlertid", heter det på s.20 og videre uttrykkes misnøye med streiken mot lønnsstoppen. SK har altså ikke klart å registrere at høsten 78 var en av de mest omfattende streike-høster i partiets historie. Polet-streiken, røykestreiken på Statfjord, Fremmedarbeider-streikene i Nordsjøen N.K. Nielsen-streiken, Solliastreiken, for å nevne de viktigste. Det er mye mer å si om beretningsutkastets dekning av faglige saker, men det som er sagter

allerede fullstendig uakseptabelt fra ledelsen i et arbeiderparti.

Så er spørsmålet; hvordan behandler SK dette problemet? I flere år har SK blitt systematisk kritisert for denne nedprioriteringa av faglig-arbeidet som et alvorlig politisk og strategisk avvik i partiledelsen. Men SK behandler ikke denne kritikken i beretningsutkastet. I stedet for å ta stilling til kritikken, så kommer det som et påheng helt til sist i beretninga at faglig-arbeidet har vært nedprioritert, uten i det hele tatt å gå inn på årsaken.

Det ser ut til at SK bare vil registrere denne nedprioriteringa og håpe at det vil endre seg. Men uten en sjølkritisk gjennomgang av årsaken, uten svar på kritikken, så må sjølsagt kritikken fortsette. Glidende overganger blir ikke godtatt.

Tron Ø og faglig-politikken

Dette blir enda grovere og tydeligere i Tron Ø sin dobbeltkronikk i Klassekampen, som handler om å gå framover eller bakover. Der peker den gode Ø på at "vi er i mot classesamarbeid og for streik, men hvor er den konkrete faglige politikken vår?" (sitert etter hukommelsen).

Nå er det jo synd for Tron Ø, viss han går rundt på jobben sin og bare sier "streik" hver gang det dukker opp et problem. Han ligger da milevis etter det store flertallet av faglig-kader i partiet, som faktisk for manges vedkommende har vunnet økt respekt og tillit fordi de har utvikla en mer konkret politikk og taktikk de siste to åra. Og det har de gjort på tross av SKs fatale neglisjering av dette arbeidet. Det er greitt at T.Ø. har problemer med faglig politikken, men det er

ingen grunn til at han skal oppheve sin egen uvitenhet og SKs nedprioritering til en generell karakteristikk av partimedlemmenes faglig-arbeid. Han får snakke for seg sjøl og for SK. Om T.Ø. sitt eget faglige arbeid veit jeg ingenting. Men for SK passer karakteristikken. Sånne saker som dette gjør folk forbanna: Her må det mer kritikk til.

Prinsipp - programmet.

Det store flertallet av partimedlemmer ser på utkastet som noe katten har dratt med seg inn, og det med rette. Det går ikke bare på politiske uenigheter i innholdet, de er jo vanskelig nok å ta stilling til. Det går også på form og struktur på programmet. Utkastet gjør paragraf 1 i vedtektene om at "enhver ... som godtar AKP(m-l)s program..." til en frase.

Men det er i grunnen greitt nok. Det går an å gjøre feil. Men når så å si hele partiet går til angrep på utkastet og krever svar/kritikk, hva skjer da? Jo, først går noen måneder uten svar. Så, kan vi lese i Klassekampen at komiteen er oppløst og at den nye ikke kan svare for utkastet. Det blir opp til dem som har skrevet det å svare for egen regning!

Ærlig talt, skjønner ikke SK hvordan dette blir oppfatta? SK trekker seg unna, enkelt og greit, ingen er ansvarlige! Jeg synes også det er typisk at ingen av partiledelsens offisielle talsmenn, som jo ellers kan uttrykke

uenighet eksternt, har støtta medlemmenes kritikk. Igjen skal vi komme i den situasjonen at vi får en glidende overgang: Vi får et nytt utkast, men ingen tar et oppgjør for produksjonen av det forrige. Jeg mener forfatterne må komme ut av dundynene og svare for seg. Er jeg på jakt etter synderbukker? Vil jeg ha hoder på fat? Nei, ikke nødvendigvis. Det er bare i svamsvar med god folkeskikk og vedtektene å svare på kritikk. Og det er galematias å prøve seg med tåpelige triks for å unngå det.

Årsaken til partikrisa.

Det er uenighet i SK om årsaken til partikrisa. Dette blir referert også i beretningsutkastet og da med et vedtak i SK. Uenigheten går på om det er ytre eller indre årsaker som har hovedskylda for de problemene vi står oppe i internt i partiet. Nå mener jeg at orda "indre" og "ytre" ikke er rette måten å stille dette problemet på. Alerssammensetninga i partiet er et indre vilkår. Derfor kan noen for eks. mene at "indre" er hovedårsak, men likevel trekke seg unna en sjølkritikk, fordi det kan være objektive indre vilkår som tillegges størst vekt. Mitt syne er at det er subjektive feil i partiledelsen som er hovedårsaken til partikrisa.

Men poenget mitt er ikke den diskusjonen, det er måten SK takler den på. De legger nemlig ikke opp til en diskusjon om denne motsigelsen, de bare refererer at den eksisterer, og så må du leite deg fram for å finne ut hva for eks. PS eller beretningsutkastet egentlig mener. Dette er skadelig. Denne motsigelsen må legges åpent fram til diskusjon. Det må oppfordres til å diskutere den. Årsaken er at den er helt avgjørende for om og for hva SK må gjøre sjølkritikk. Dersom det er de

de ytre, eller objektive vilkåra som er hovedsak, så går SK i mye større grad fri kritikken enn ellers. Dette tuller SK inn i tåka. Dermed tenker jeg; Her må det mer kritikk til, kom ut av tåka og si hva dere faktisk mener, og viss dere er usikkerså legg det fram, så er jeg sikker på at partiet vil hjelpe til å løse problemet.

SK og grunnplanet.

Jeg synes SK, og særlig PS, viser liten vilje, eller evne, til å sette seg inn i den faktiske situasjonen i Oslo. Jeg ser at DS har gjennomført konferanser for å diskutere partikrisa. Det synes jeg faktisk er bra. Jeg mener det er umulig å kome ut av den uten å vite hvordan medlemmene faktisk opplever problemene. På den andre siden har jeg nesten inntrykk av at PS oppfatter dette som ei linje for "kritikk-kampanje". Hovedsaka i innlegget hans i november-FFP, er jo at vi skal "drive politikk". Dette synes jeg også er farlig. Jeg lurar på: Har SK foretatt liknende undersøkelser som dem DS har gjort? Har SK deltatt på disse konferansene? Viss svaret skulle være nei på disse spørsmåla, så kan man virkelig lure. Da gjentar SK en general-feil som de har hatt i årevis, nemlig den at de ikke kjenner og setter seg reelt inn i hvordan partimedlemmene oppfatter problemene og hvilken kritikk de har. Dere tror vel ikke for alvor at vi kan komme ut av krisa uten at sånne feil blir utrydda? Det er partiet som skal ut av krisa, i fellesskap. Det er ikke SK eller DS eller enkeltpersoners personlige prestisje.

Forøvrig er jeg hovedsakelig enig i DS-formannen sin kritikk av PS i forrige nummer og skal ikke gå inn på problemet med politikk og organisasjon.

Konklusjon

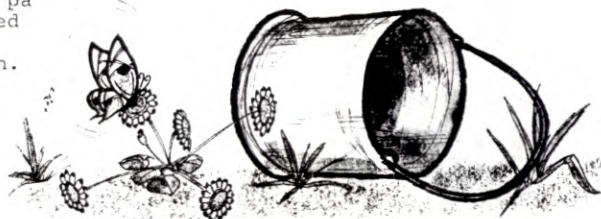
Jeg har trukket fram noen eksempler (av flere) på at jeg mener SK unnviker kritikk og skyver fra seg ansvar. Det virker som om SK nesten er redd for å diskutere åpent - og gjerne skarpt - med medlemmene.

Dette - som jeg oppfatter som mistillit til medlemmene - er etter min mening ubegrunna. Det er tvert i mot ei linje for å øke mistilliten til og kritikken av SK.

Derfor er den også en fare for enheten i partiet og tenderer til å akselerere og skjerpe motsigelsene. Det er dette som er hovedfaren i den interne partidebatten. Jeg mener det er helt naturlig at folk oppfatter det sånn at SK beskytter seg sjøl.

Jeg skriver dette som en oppfordring til SK om å ta skjeia i en annen hånd. Dere må da for pokker skjønne at dere ikke kan løse partikrisa ved å omgå historia og bare begynne å gjøre noe nytt. Dere må vise medlemmene tillit for sjøl og gjenvinne tillit. Uten at dere er i stand til å innrømme at dere har tatt feil og beklage det åpent uten hensyn til personers anseelse, ja så er det heller ingen som vil føle seg trygge på at ikke nøyaktig samme type feil vil gjenta seg.

Faglig-Olaf

ST... IS SYN PÅ PARTIKRISA

Jeg ser at Pål St... rykker ut på flatmark for å levere slag i debatten om partikrise i november. FFP og er glad for det. Synspunkt på partisituasjonen fra SK hold har ikke vært overskuddsvare de siste åra. St... er frista av

DS sitt litt ubehjelpelige opplegg til å rykke ut og høste lettkjøpte gevinster, og han henter inn noen. Samtidig blotter han flankene, han sier endel av det han mener og tenker, og det er mulig å skyte litt på han før han gjør rettrett til festningen sin.

PS veit at hele partiet er fullt av kritikk av han og SKs arbeid de siste åra, og han veit at ritikken synes spesielt hard i Oslo. Han lar seg ikke merke med det, er like rund og tilfreds (selv om det gjøres mindre innrømmelser i bisetning) og han deler ut råd her, kritiserer der og forsvare seg glatt. det er begått feil, men de er ikke katastrofale, snarere noe vi har godt av, mange av dem var arva og uunnngåelige, eller resultat av internasjonale hendinger, og andre burde feie for sin egen dør først....Jeg synes denne holdninga til en massiv kritikk er ganske avslørende, den gir meg inntrykk av sjøl tilfredshet. Slik oppfører folk seg som har sett på seg sjøl som gruder de siste ti åra og ikke trur verden og partiet på noe vis kan være dem foruten.

IKKE KLAG SÅ LENGE DU PUSTER

PS snakker konsekvent om den "såkalte partikrise", og mener ikke egentlig at det finns noen partikrise, bare ei økonomisk krise og ei derav følgende tilitskrise som har forsterka gamle problemer. "Litt stampe-sjø og litt motvind" sier han, og det forteller hvordan han oppfatter alvoret i situasjonen. - Alt er en overgang, sa reven. 6 Han ble flådd! Slik heter det i

et forstandig norsk ordtak.

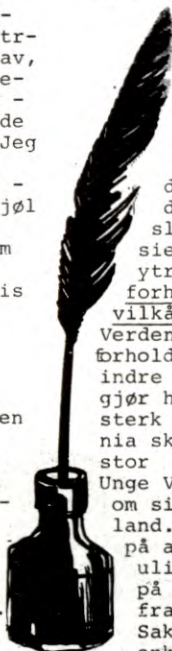
St... trur også at det er "litt motvind" som stryker i pelsen, og skjønner ikke at såvel han som hele partiet ligger an for flåing. Vi har ei partikrise der de styrende (PS & Co) ikke kan fortsette som før. St... og sentralkomiteen kan ikke fortsette som før uten å bli politisk kompromittert og organisatorisk maktesløs, og blir ikke det for stått vil vi oppleve verre ting enn sjøgang.

St... snakker om andre ml-partier og NKPs dødskamp i 50-åra og påpeker at situasjonen kunne vært verre. Det er sant nok at det kunne gått verre dersom vi liksom dem nesten bare var bundet sammen i et parti av felles forhold til et sosialistisk land. Men det er sannelig fattig manns trøst!

YTRE OG INDRE FORHOLD

PS påstår ytre forhold er hovedsaka bak den "såkalte partikrise". Jeg har alltid hatt respekt for PS som en anstendig dialektiker, men her synes jeg han analyserer for dårlig. Jeg har oppfattet dialektikken (bl.a. hos Mao) slik at den fremmer et spesielt syn på sambandet mellom ytre og indre forhold: Ytre forhold virker gjennom indre vilkår.

Verden er full av allslags ytre forhold og påvirkning, men det er indre egenskaper ved oss som avgjør hva slags, hvordan og hvor sterk virkningen blir. Når Albania skifter farge er det en stor begivenhet for oss, mens Unge Venstre trolig bryr seg mer om sitt eget fylkesmøte i Oppland. Denne forskjellen beror på at vi og Unge Venstre har ulike indre egenskaper - ikke på noenslags magisk stråling fra Tirana. Saka kan ikke debatteres så enkelt som et spørsmål om det

"ytre eller det indre" er vikt -
igst her. Ytre påvirkning er all
tid viktig, og vi kan aldri av -
skaffe den. Men vi kan sjøl skape
e viktigste indre norske vilkåra
den virker gjennom. F.eks. er det
klart at skadevirkningene i det
norske partiet ville vært mindre
dersom vi ikke hadde hatt en norsk
politikk som sa at "alt i de sos-
ialistiske landa er 100% bra". At
vi hadde en slik politikk er et
norsk ansvar, AKP(m-l)s og dets
ledelses ansvar.

Jeg synes med andre ord at
såvel DS som S - forenkler
saka. Men DS er på sporet som sier
indre forholda er viktigst for
krisa - det er tross alt dem vi
kunne gjort noe med, og det er de
som har avgjort skadenes omfang.
I tillegg kommer at krisa i part-
iet er betinget også av en rekke
reint indre forhold av typen øko-
nomisk bankerott, feil i planleg-
ging, sekterisme innad og utad.
Sjøl trur jeg at disse indre parti-
mes ige forholda er de viktigste
årsakene, og at Vietnam/Kina/Alb-
ania er sekundært og kunne vært
gjorda mindre om vi hadde hatt en
riktigere politikk.

PS argumenterer: "Vårt parti
er lite og verden er stor". Jada,
Sjøl : verden er så stor så
stor. Albania derimot, er ganske
lite, men har betydd mye for oss.
Det er ikke størrelsen av tinga
som strengt tatt er avgjørende
her.

KOMINTERNTRADISJON

Jeg liker ikke at S
prøver å fraskrive oss og seg sjøl
ansvaret for å ha gjenopplivet, im-
portert og budt ut til salg visse
feilaktige ideer fra Komintern -
tida. (La oss ikke glemme at mye
fra Komintern var bra også!). Kri-
tikken av disse
feila var kjent,
og vi kunne ta
den ad notam. I
stedet har vi -
med SK og S -
som de desidert
ivrigste lanse-
bærere - angrepet
alle som har prøvd
å reise slik kritikk

i partiet og utafor. Det er oss
som har organisert et importagen-
tur for disse gamle dårlige vare-
ne og reklamert for dem. Vi kan
ikke skylde på noen "nødvendighet"
her. Lædommene og tradisjonen fra
Komintern var en historisk arv
til de nye marxist-leninistene,
men ingenting tvang oss til å
motta dem ukritisk slik vi gjor-
de. Vi måtte ikke ha Enver Hoxhas
og Albanias negative eksempel for
å kunne kritisere feila i Komint-
erns tradisjon.

HVORDAN UT AV KRISA?

DS-personen Katrine P
svarer S n for egne vegne, og
er reint pinlig imøtekomende:
"PS og jeg er sikkert enige om
hvordan vi skal komme ut av "kri-
sa". Ved at partiet virkelig be-
gynner å jobbe med dagskampen og
får en politikk for salt og olje
slik at folk trur på oss når vi
snakker om Sovjet og revolusjon.
Ironisk nok går det an å være
enig om veien å gå, sjøl om en
ikke er enig om årsaken til van-
skelighetene..." Jeg skal ikke
spørre om hvorfor "krisa" nå
plutselig kvalifiserer til anfø-
relstegn. Og jeg skal ikke mase
om den pragmatiske padda hun sli-
pper med "uenig om årsakene, men
enig om veien å gå".

- Sannheten er at DS og S
ig, er temmelig uenige om "veien
å gå" - og om K.P. trur annet
leser hun dårlig. S - vil
skaffe seg "en politikk" i en mas-
se spørsmål ved å sette seg ned
ved skrivebordet og pønse ut sa-
ker. "Er det noe så merkelig eller
uhyre vanskelig å utvikle en poli-
tikk?" spør han. "Nei, jeg mener
at vi har et så bra analyseappa-
rat i teorien vår at det ikke er
allverden..." Og han mener at
metoden for å utvikle en slik po-
litikk ble
brukt med
hell i
valgkamp-
en, der
vi fikk
i det
minste et
brukbart
skjelett å jobbe videre

på " i miljøpolitikken, en bra boligpolitikk og " vi fikk en flott fiskeripolitikk". Mulighetene ligger der rett foran nesa på oss om vi bare skjønner det."

La meg med skam innrømme at Henry B. , dårlige mannen, ikke fikk "en flott fiskeripolitikk" eller noe skjellest til miljøpolitikk i valgkampen. Ikke er jeg sikker på at jeg får det gjennom en kort diskusjon om et nytt arbeidsprogram heller. Og verst av alt: jeg tror ikke at jeg er aleine om det. At S skriver og RV sender uttalelser om fiskeripolitikk og T-banevold fører faktisk ikke til at heg eller flertallet av partimedlemmer automatisk "får en politikk". Det er her S's skrivebordsmetoder kommer til kort, og det hele strander i spillfektier og prosjektmakeri, og det gjør den lange lista med interessante spørsmål S stiller til ei innkjøpsliste for firma a/s INITIATIV OG UTSPILL. "Flere varer i vinduet - da kommer flere kjøpere" - det er i korthet S's forslag til hvordan vi skal komme ut av krisa.

DS SITT OPPLEGG

har jeg mye mer sympati for. Jeg oppfatter det slik, omtrent: " organiserer folk om slik at de kan konsentrere seg om faglig arbeid og boligkamp, tilbakefører kader til avdelingene, mer spille rom og demokrati for avdelingene. .." I disse tinga er jeg enig, men jeg tror resultatene vil komme seint, dersom de ikke følges opp med flere politiske tiltak og ikke bare org.politiske og prioriteringsmessige tiltak. Om folk får jobbe med faglig politikk på jobbene sine, er det bra. Men det kommer ikke automatisk og raskt en bedre politikk overfor lønnsstoppen, med tariffoppgjøret, med metodene for klubbarbeid, noen krisepolitikk eller bedre taktikk i foreningene ut av det. Erfaringene der folk har jobba endel på arbeidsplassene viser at dette ikke er noen automatikk. Heller ikke løses det lettvtint ved å se-

nde uten noen uttalelser eller diskutere arbeidsprogram på ett møte, slik S's synes å tru. Det er nødvendig å mobilisere medlemmene i partiet og partiets venner til diskusjon om slike spørsmål. Dette er en politisk oppgave som DS ikke nevner i sine skrive, og dette er bl.a. grunnen til at jeg kritiserer dem for et enøyd organisatorisk standpunkt. Skal det utvikles en politikk i ulike oppgaver må en ikke bare gruppere kader på oppgavene, men også lede dem i å utvikle en levende diskusjon og oppsummere den. Heftet " Feil og mangler i vår faglige politikk" på ME-skolen tar opp mye stoff som er aktuelt for faglig diskusjon, men det kreves mer, og det kreves organisering og ledelse og oppsummering av diskusjonen. Ellers vil resultatene komme tilfeldig og seint.

Også til områder som bolig- lokalmiljø, kvinnekamp, anti-imperialisme, miljø-naturvernarbeid og ungdomsarbeid må det avsettes kader og organiseres parti arbeid. Og også her er det nødvendig ikke bare å gi folk frie hender og en organisatorisk ramme å jobbe innafor, men å mobilisere kaderen til diskusjon for å løse de politiske problemene. Et særskilt problem er å få bukt med det omfattende avviket med ikke å organisere reelt frontarbeid på de nevnte områdene. For å rydde plass til å gjøre dette arbeidet. for å komme ut i dagkamp og utvikle politikk som er en virkelig partilinj og ikke tørt papir og utstillingsvarer er det nødvendig at sentrale møteopplegg oppgaver og kampanjer skjæres til beinet. Vi må få vekk møter på

sentralplanene ala 21.augustmøtet i høst. "Kalenderoppgaver" som 8. mars, 1.mai og 21.august må nedprioriteres. Det sentrale apparatet må reduseres (sikkerhet hindrer enhver konkret bedømming ut over at det er for stort). KK/trykkeriet er et kader-arbeids - pengemessig sluk som ikke gir politisk utbytte i forhold til det vi setter inn. Dagsavisen må etter hvert vekk, samme hvor "umulig" SK i dag sier det er (og så umulig å vurdere). I parentes: jeg tror heller ikke på forsikringene om at økonomien er sikret for KK.

IKKE VÆR SÅ REDD FOR MEDLEMMENE!

Hovedsynspunktet mitt på hvordan vi løser partikrisa er: Mobiliser medlemmene i partiet. Gi dem frie hender til å jobbe blant folk, legg problemene fram for medlemmene i deres skrekk og gru og la medlemmene diskutere dem og jobbe med å løse dem. Det duger ikke at sentralkomiteen og DS fører en kranjel på kammeret. Minst av alt duger det at alle er livredde for å snakke reint ut av posen og frykter den virkning det kan ha blant medlemmene. Kan det ødelegge "entusiasmen" (hvilken forakt!), føre til frustrasjon, utmeldinger eller ultrademokratiske bølger? Jeg synes både SK og DS visker forsiktig for ikke å vekke det sovende uhyret, de skrekkelige medlemmene som kan finne på alt mulig galt om de kjenner situasjonen....

Beretningsdiskusjonen til det 3. landsmøtet er det riktige stedet å legge fram problemet med partikrisa til diskusjon i partiet. Jeg synes det framlagte beretningsutkastet fra SK inneholder mange riktige betraktninger (og endel gale). Men det har en avgjørende mangel: Utkastet mangler en helhetlig analyse av årsakene til krisa og de ideologiske røttene til den. Isteden framstilles det som om problemene skyldes et sammenfall av en rekke

uheldige men nødvendige hendelsesforløp: Oppfølging av gamle beslutninger eller ytre forhold som har skapt problemer. I for fall pekes det på feilvurderinger partiet og partisentralen har gjort, og årsakene til slike feilvurderinger vurderes lite. Om ikke disse store manglene i beretningsutkastet blir rettet opp anser jeg det som uakseptabelt. Jeg krever ikke noen omfattende kritikk-kampanje eller at SK kler seg i sekk og aske og utfører straffeksessis, men vi må kreve et for-søk på å klarlegge de politiske og ideologiske årsakene til partikrisa. Hvordan kan vi ellers tru at vi har lært noe?

PARTIET HAR IKKE SKS TILLIT - LAGER SK NYTT PARTI?

Mange husker sikkert Bertold Brechts vittige formulering (etter opprøret i DDR i 1953) om at når folket ikke har regjeringens tillit oppløser regjeringen folket og velger seg et nytt... Jeg er redd denne galgengeipen til Brecht er på god vei til å bli realitet i vårt parti.

Om ikke SK oppløser partiet, tyder mye på at planen er å organisere RV som et nytt legalt parti på sida av partiet, med et eget program, ledelse, forbindelser - linjer og lokale organ. Dette nye surrogatpartiet kan overtale alle AKP(m-l)s nåværende eksterne oppgaver og organiseres rundt den offentlige delen av partiets medlemmer, som samtidig dras ut av den lokale partiorganisasjonen de nå tilhører. I en hånd vending beholder man det gamle apparatet og oppretter ved siden av et statspengestiv a/s INITIATIV OG UTSPILL som kan stå for uttaler og initiativ, representere i bydelsutvalg og kommunale middager, legge vann i rør og mene om T-banevolden. En perfid beskyldning? En nederdrekkelig mistenksom gelpete sleivkjett? Forhåpentligvis, men den skal i alle fall luftes.

Henry F (restes)

PS:

denne artikkelen ble skrevet til desembernummeret av FFP. Den ble stanstet av DS rett før den gikk i trykken. Begrunnelsen var visstnok (jeg har aldri mottatt noe vedtak eller skriftlig rede-gjørelse) at "formen var splittende og fraksjonell", jeg ble oppfordret til å tone ned noen punkter. Det har jeg gjort, og de er hermed overlatt til lesernes skitne fantasi. Men jeg vil samtidig nytte høve til å nedlegge en skarp protest mot at slike sensurmetoder tas i bruk i vårt parti. DS har gjort et vedtekts-

stridig overgrep og et anslag mot det "frispråk" i partiet de ved andre høve har gjort seg til talsmenn for.

HB

Svar:

Artikkelen til Henry B. ble holdt tilbake fordi redaksjonen mente den var skrevet i en ukameratslig stil. Redaksjonen ville gi han anledning til å omarbeide den. DSAU har gitt sin tilslutning til dette etterpå.

DS/AU

FORSVAR DEN LENINISTISKE PARTIMODELLEN!

Svar til Henry B.

Henry B. har levert et voldsomt angrep på sentralkomiteen og partiets formann. Han sier forholdsvis klart at han mener partiledelsen må kastes. Dette har han sjølsagt rett til å fore-slå, og det blir landsmøtets sak å vurdere et slikt forslag. SKAU vil imidlertid slå fast at den planen Henry E. sjøl legger fram som alternativ til det partiet vi har bygd opp til i dag er et omfattende angrep på leninismen og de prinsippene Lenin utarbeida for partibygging.

Hovedtrekka i Henry B.s plan

Henry B. har sin egen resept for hvordan problemene i partiet skal løses:

- Klassekampen skal nedlegges som dagsavis.
- Det sentrale apparatet må skjæres ned.
- Arbeidet med blant annet l.mai må reduseres.
- Politiske initiativ og utspill fordømmes som borgerlig stemmefisking med orda "A/S Initiativ og utspill"
- Løsninga på alle problemer lig-

ger i lokalt arbeid framfor alt.

Dette er etter SKAUs oppfatning en plan for å oppløse partiet som et leninistisk parti og omgjøre det til lokale fraksjoner i fagbevegelsen og borettslaga. Det er en plan for å rasere det meste av det vi har oppnådd i 70-åra og sette oss tå år tilbake. Stilt overfor en sånn "plan" er vi nødt til å minne om de mest elementære grunnprinsipper i leninismen, som Henry B. ser ut til å ha glemt, dersom han noen gang har forstått dem.

"Lokalt arbeid kontra avis"

Henry B. veit at det finnes en kritikk i partiet av at de sentrale planene har hatt tendenser til å kvele det lokale initiativet. Det er reist kritikk av dette og SK har i sitt beretningsutkast pekt på at det har vært slike feil i vårt arbeid. Han kaster seg på denne bølgen for å fremme en generell kritikk av sentralismen over hodet og for å få langt inn et innlegg for å legge ned dagsavisa. Han prøver å utnytte de berettiga

krava om større rom for lokalt arbeid til å konstruere en ufor- enlig motsigelse mellom lokalt arbeid og et sterkt senter. Her ligger hans angrep på leninismen.

Henry Børjesen polemik har ikke bare visse likhetspunkter med økonomistenes angrep på Lenin. Den er identisk. Lenin stilte pa- rolen om å utvikle en all-russisk avis som hovedlinja for å bygge partiet. Mot dette sa økonomiste- ne: "Hvilken betydning vil sjøl ei utmerke all-russisk avis ha, om ikke sterke politiske organi- sasjoner blir lært opp lokalt?" "Ei avis kan ikke skape en parti- organisasjon. Det forholder seg omvendt.."

I "Hva må gjøres?" gjør Lenin et kraftig oppgjør med den- ne kritikken. "Hva må gjøres?" regnes som et av de mest grunnle- ggende verkene i den klassiske leninistiske partiteorien. Han sier: "Men sjølve poenget er at det ikke finns noen annen måte å lære opp sterke politiske organi- sasjoner på, enn gjennom ei landsomfattende avis." (Lenin bind 2, Oktober s.175) "...den eneste måten "levende politisk arbeid" kan bli begynt på, er levende politisk agitasjon, somer umulig om vi ikke har ei allrussisk avis som kommer ut regelmessig og som blir spredt regelmessig." (s.s. 177). "Utgivelsen av ei allruss- isk politisk avis må være hoved- linja som vi urokkelig utvikler, utdyper og utvider organisasjonen etter...." (s.s.)

"Det er nødvendig å ha en stab av skribenter og korrespondenter som er eksperter, en hær av sosial- demokratiske (dvs. Kommunistiske, vår anm)reportere som kan opp - rette kontakter vidt og breitt, som er i stand til å fatte kjer- nen i alle slags "statshemmelig- heter"... og som er i stand til å trenge inn "bak kulisserne" - en hær av folk som må ha som sin

"offisielle plikt" å være alle ste- der og vite alt." (s.s. 163).

Lenin sto altså fast på at ei landsomfattende avis var forut- setninga for å skape et landsom- fattende revolusjonært parti og forutsetninga for å heve det lok- ale arbeidet opp på et høyere nivå. Denne strategien holdt Len- in fast på og Stalin sa seinere at uten Pravda som dagsavis fra 1912 ville det ikke vært noen Ok- tober-revolusjon i 1917. Lenin sa om dem som satte lokalt arbeid i motsetning til ei slik avis i virkeligheten "hylllet tilbakeelig- genheten og amatørismen".

Har den skriftlige propa- gandaen større eller mindre betyd- ning for Norge enn i et Russland med stor analfabetisme? Den har uten tvil større betydning i Norge. Er de lokale partilaga i stand til å drive en daglig, skriftlig propaganda og agitasjon om situasjonen i fagbevegelsen, invasjonen i Afghanistan, forhol- da for samene osv? Henry Børjesen gjør seg til en sjølbetalta talsmann for medlemmene og lokal- laga burde stille dem dette spørs målet og han ville få vite at noe sånt er umulig. Det er videre u- mulig å utvikle den typen eksper- ter som Lenin snakker om Lokalt.

Skulle vi kritiseres for noe i denne sammenhengen må det være at vi er for lite eksperter og for lite grundige i våre avsløringer og for lite allsidige. Henry Børjesen krever at vi skal til- bake til amatørismen.

Norsk virkelighet viser at vi aldri hadde oppnådd det vi har oppnådd uten Klassekampen. I dag griper sjøl arbeiderne på Kongs- berg Våpen til streikevåpnet, en bedrift der det er streng sikker- hetssjekk på arbeiderne. Hva var situasjonen for ti år sia? Hvilken av is i Norge har propagandert og agitert for streik i det siste tiåret? Svaret gir seg sjøl. Klassekampen har skapt en opinion for kamplinja i arbeiderklassen som ikke var der for ti eller fem år sia.

Akkurat nå bidrar Klassekampen til å organisere streikebevegelsen rundt omkring i landet, akkurat som den i sin tid organiserte streikestøttebevegelsen. Dette betyr at Lenins argumenter står ved lag og at Henry B. rammes av disse argumentene med samme tyngde som de i sin tid rammet økonomistene. "Planen" hans vil ikke tjene det lokale arbeidet. Den vil rive opp partiet og stille de lokale partiorganisasjonene på bar bakke uten noen samlende kommunistisk agitasjon eller propaganda, uten noe bindeledd for erfaringer og uten avsløringer av kapitalen, klassen og imperialismen.

Lokalt arbeid mot sentralisme

Henry B. fører sitt angrep på Lenins teorier over på andre sider av organisasjonsmodellen. Han setter, logisk nok, lokalt arbeid opp mot sentralt arbeid: "Det sentrale apparatet må reduseres.." (Hans forslag om å legge ned trykkeriet er automatisk et forslag om å legge ned forlaget Oktober, men pytt, pytt, når partiet først skal raseres, hvorfor ikke gjøre det grundig). Forslaget om å nedprioritere særlig 1.mai trekker i samme retning. Vi skal snart vise hvor grovt B.'s politiske linje bryter med Lenin. Men først vil vi nevne at det er en total misforståelse å tru at våre problemer skyldes at vi har et for stort sentral apparat. Den økonomisk krise i partiet oppsto i all hovedsak fordi vi var amatører og ikke hadde den nødvendige ekspertisen i sentralen til å forutse problemene og løse dem i tide. Ikke for mange ledere, men for få, for lite allsidige og for lite profesjonelle.

Den spontane kampen på arbeidsplassene utvikler seg nå i et sånt tempo at vi har altfor få folk til å samordne kampen på landsbasis, sammenfatte erfaringer og gi råd. Krigsfaren stiller oss overfor en akutt mangel på virkelig dyktige folk som kan utvikle organisasjonen vår, sikkerheten og dem militærpolitiske linja. I forhold til våre politi-

ske behov er altså det sentrale apparatet for lite, for lite allsidig og for lite profesjonelt. I dene situasjonen foreslår Henry B. å redusere det sentrale apparatet. Dette må kalles en hylles til amatørismen.

Det er utvilsomt riktig at partiledelsen har trukket ut for mange kadre for fort i en viss periode, slik at grunnorganisasjonen er blitt overbeskatta. Som et kortsiktig nødtiltak er det derfor riktig å føre noen kamerater tilbake til lokalt arbeid. Men dette kan ikke bli noen organisatorisk linje. Vi må ha som prinsipp å utvikle stadig nye kadre fra grunnorganisasjonen, gi dem større oppgaver og lære dem opp til å bli regionale og rikspolitiske ledere. Uten et stort antall slike ledere vil vi aldri bli i stand til å gjøre noen revolusjon og heller ikke lede noen folkekrig mot sovjetisk okkupasjon. Dette kan vi se på grunnlag av norsk virkelighet i dag. Linja med å redusere sentralen er ei linje for å likvidere partiet. Hvordan så Lenin på dette?

Vi vender tilbake til "Hva må gjøres?". Lenin påviser at det er nødvendig å skape flest mulig yrkesrevolusjonære: "Han blir gjort til en profesjonell agitator, han blir oppmuntra til å utvide feltet for virksomheten sin, å spre den fra en fabrikk til hele industrien, fra et enkelt lokalområde til hele landet. Han

strever etter å komme opp på deres nivå og forene hos seg sjøl kjennskapet til arbeiderklasse-miljøet og friskheten i den sosialistiske overbevisninga med profesjonell dyktighet, som proletariatet ikke kan klare seg uten om det skal føre en halstarrig kamp mot sine grundig opplærte fiender". (s.s.147).

Det som må være hovedlinja til en kommunistisk organisasjon er at den forfremmer dyktige folk på grunnlag av de evnene de viser

og gir dem større oppgaver og den nødvendige skoleringa. Dette må nødvendigvis følges opp med ei planlagt skolering av deres etterkommere i grunnorganisasjonen eller distriktet. I forhold til denne hovedlinja har vi i partiledelsen både gjort feil i måten kaderforflyttinga er gjort på og ved å unnlate å ha en plan for å skolere etterfølgere. På den måten har det oppstått en akutt mangel på styrekadre på grunnplanen og grunnorganisasjonen har blitt hindra i sitt arbeid.

Denne feilen må rettes opp ved en kombinasjon av flere tiltak. Tilbakeføring av kader er blitt brukt, og må fortsatt blir det, men vil bare løse en brøkdel av problemene. Og det er tiltak som må betraktes som en midlertidig retrett, og ikke som noen permanent løsning på partiets problemer og langt mindre som noen modell for partibygginga framover.

Parti eller lokalfraksjoner?

Det hersker i dag brei enighet om at det lokale arbeidet har lidd under oversentralistiske planer. Det er videre enighet om at disse planene har brutt med partidemokratiet, fordi de har hindra avdelingene å bestemme over sine egne krefter. Så langt er vi også enige med Henry B. Men Henry B. stiller lokalt arbeid opp mot sentralisme og vurderer spørsmålet om

politisk linje på en sånn måte at vi likevel oppfatter oss som svært uenig e med han.

Lokalt arbeid som ikke bindes sammen i nasjonal målestokk gir aldri noen revolusjon. Lokalt arbeid som ikke underordnes en plan gir ikke noe revolusjonært parti, men i beste fall lokale reformgrupper. Klassekampen i Norge foregår i nasjonal målestokk, behovet for en sosialistisk revolusjon springer ut av klasseforholda i Norge og ikke ut av forholda på en enkelt bedrift eller i en enkelt drabantby.

Dessuten har klassekampen et internasjonalt aspekt. Behovet for å slåss mot krigsfaen springer ut av internasjonale forhold og ikke ut av lokale behov. Dette betyr at det alltid eksisterer en motsigelse mellom sentralt og lokalt arbeid. I mange situasjoner kan det være både riktig og nødvendig å gi de sentrale behova forrang fram for lokale behov. Mange av m-l-bevegelsens viktigste seire har blitt vunnet ut fra ei slik vurdering, opprettelsen av Klassekampen, streikestøttebevegelsen og gjenreisninga av l.mai som kampdag er noen slike eksempler. Dette har ikke vært feil. Det som har vært feil er at de lokale behova og de lokale mulighetene har vært undervurdert. Dette er også farlig for partiet, fordi det er gjennom det lokale arbeidet at vi har våre røtter i massene og vinner deres tillit. Det som nå treng er å finne en riktigere balanse i forholdet mellom lokalt og sentralt arbeid slik at avdelingene får større armslag. I den sammenhengen må vi også kritisere feil som er gjort. Det vi derimot ikke trenger er et stormløp mot sentralismen eller en kriminalisering av sentral ledelse og styring.

HB vil prioritere ned datomarkeringer. Det vil også vi til en viss grad. Men vi vil peke på at svært mye av den nedprioriteringa

allerede har skjedd. I 1979 jobba partiet svært lite med 21.august. Tidligere jobba partiet mye med 8.mars. Nå er det faktisk et spørsmål om vi ikke engasjerer oss for lite og tar for få initiativ-er iforbindelse med den internasjonale kvinnekampen. Det som i hvertfall er helt sikkert er at HBs forslag om å nedprioritere 1.mai er livsfarlig i den nåværende situasjonen. Den politiske situasjonen i Norge har ikke vært så flytende på lenge. Den midler tidlige roen under lønnsstoppen er blitt avløst av kraftig kampstemning og stor uro. Det politiske landskapet har endra seg drastisk i synet på Sovjet. Dersom vi prioriterer 1.mai høyt og gjør en grundig jobb med å utnytte de taktiske mulighetene lokalt vil vi kunne svekke både sosialdemokratene og revisjonistene kraftig og styrke vår egen posisjon. Det betyr ikke at vi skal jobbe 1.mai på akkurat samme måte som før. Vi skal ha større fleksibilitet og større frihet til lokal taktikk. Men vi kan ikke jobbe mindre med 1.mai. Dersom vi lar en slik sjansse gå fra oss, er det revisjonistene som vil styrke seg på vår bekostning. Dersom vi følger HBs råd er det akkurat det som vil skje.

Kamerat Si har tatt opp spørsmålet om politikk og taktikk. Han har sjølsagt ikke ment at dette er det eneste problemet i partiet nå. Men det at formannen i det hele tatt understreker behovet for å utvikle politikken vår er mistenkelig for HB. Det blir borgerlig stemmefisk, skrivebordspolitikk og A/S initiativ og utspill. Men Maø Tsetung sier at "Politikken og taktikken er livet for partiet". Faktum er at partiet mangler politiske retningslinjer på en lang rekke felt-er. Vi har vært uten handlingsprogram siden 1975, det er jo en av de faktorene som har dreid partiet vekk fra det lokale arbeidet. Våre kamerater i industrien etterlyser partiets krise-politikk, våre kamerater i Kvinne-

fronten etterlyser partiets særegne kvinnepolitikk osv. Ved å reise spørsmålet om å utvikle politikk for norske forhold fritar ikke verken formannen eller vi, partiledelsen fra det særegne ansvaret vi har for at politikken vår er mangelfull.

Når partiet i Oslo ikke sier noe om ansettelsesstoppen i kommunen eller SKAU ikke sier noe om Ulvesethutvalget så oppfatter vi det som at vi ikke lever opp til vår plikt overfor massene. Det har ingenting med obrgerlig stemmefisk å gjøre. Det har noe med masselinja og politisk ledelse å gjøre. Vårt standpunkt er at partiet har markert seg for lite i spørsmål som er helt avgjørende for arbeidsfolk i Norge. Denne kritikken rammer ikke bare Oslo DS. Den rammer også i høy grad oss. Dersom vi godtok HBs kritikk på dette punktet ville det hindre oss i å korrigere denne feilen. Partiet sentralt og mange lokalavdelinger har tatt initiativer til breie demonstrasjoner mot Sovjets invasjon i Afghanistan. Denne typen "initiativ og utspill" skammer vi oss overhodet ikke over.

Indre eller ytre?

Det har pågått en debatt i såvel partiet som i partiledelsen i lengre tid om årsakene til den partikrise som har oppstått. Da Sentralkomiteen diskuterte dette i samband med beretningsutkastet lot vi spørsmålet stå uløst, men blei enige om at det var både store indre og store ytre faktorer som hadde spilt inn. Etter den debatten som har pågått etter dette har SKAU kommet til at det er de indre årsakene som veier tyngst, sjøl om vi fortsatt mener at de ytre årsakene har hatt stor betydning. Det betyr sjølsagt at vi er innstilt på ei grundig sjølkritisk vurdering av mange forhold i partiet og i vårt eget arbeid. Dette vil naturlig nok høre heime i det videre beretningsarbeidet. Det vi derimot ikke er villige til er å legge oss flate for ei politisk linje som retter seg mot grunnleggende

prinsipper i Leninismen, slik HBS innlegg gjør.

B er uhistorisk

Fargeskiftet i Albania betyr mer for oss enn for Unge Venstre. Sjølsagt. Men hvorfor? Fordi vi har sagt at "alt i de sosialistiske landa er 100% bra ? Nei, fordi den kommunistiske bevegelsen er internasjonal. Et nederlag for et stort og erfarent parti har derfor internasjonale ringvirkninger. Kontrarevolusjonen i Sovjet satte hele den internasjonale bevegelsen flere tiår tilbake og reiste spørsmålstegn ved teoriens riktighet. Tilfeller Albania hadde ikke like katastrofale følger, men det reiser viktige spørsmål som ikke en gang er løst fullt ut i teorien og langt mindre i praksis. Det er ikke bare det at forholde i et sosialistisk land betyr mer for oss enn for Unge Venstre i dag, men det vil alltid gjøre det så lenge vi er kommunister. Uansett om vi blir sjølstendige på en helt annen måte enn før, og evner å forene marxismen -leninismen enda bedre med den norske klassekampens praksis, så kommer vi ikke bort fra at sosialistiske land er laboratorier i anvendt marxisme. AKP(m-l) mestra faktisk bruddet med Albania ganske godt. Det må vel også HB innrømme. Det sier en del om AKP(m-l)s kvaliteter som HB ikke virker særlig opptatt av.

Pariet har etter HBS mening vært et "importagentur" for dårlige tradisjoner og dårlige varer fra Komintern-tradisjonen. Dette er et høyst uhistorisk synspunkt. Det HB glemmer er at marxismen-leninismen i seg sjøl er importert vare. Den er ikke skapt i Norge, men under helt andre himmelstrøk. Vårt parti hadde ikke kunnet oppstå dersom vi ikke hadde tatt over og forsvart denne utenlandske varen. Denne "varen" har vi ganske riktigg vært lansebærere for og vi har reklamert for den. På ogdt og ondt er Komintern-tradisjonen en del av den marxist-leninistiske teorien og praksisen vi har overtatt. Riktignok er kritikken av den kjent, som HB sier, men 95%

av den kritikken kommer fra borgerlige og revisjonistisk hold. Svært lite av den kommunistiske kritikken var kjent og mye av den er fortsatt hemmelig. Maos kritikk av Stalin var f.eks. lite kjent. Vi sjøl hadde for lavt teoretisk nivå og for lite erfaringer til å overprøve mye av det vi overtok. Det er ingenting å moralisere over.

Vi tok Strasbourgertesene og Dimitrovs taler om Enhetsfronten, og vi har ingen grunn til å skamme oss over det, sjøl om det blei gjort høyrefeil i nehetsfrontsperioden til Komintern og Venstrefeil på grunnlag av Strasbourgertesene. Nå begynner vi å få såpass erfaringer at vi kan begynne å jobbede en vitenskapelig kritikk av positive og negative sider ved den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie.

Henry B tar også opp en del spørsmål i innlegget sitt, bl.a. spørsmålet om RV. Beskyldningene om at SK tar sikte på å sette AKP(m-l) til side og erstatte det med RV er fullstendig grunnløse, uten at vi skal bruke sånne karakteristikk som HB sjøl foreslår. Forøvrig vil vi kommentere spørsmålet om RV i en annen artikkel.

Kommentar til HBS etterskrift:

HB kritiserte vedtaket i DS om å stoppe 1. utgaven av hans artikkel. Det vil sikkert DS svare på sjøl. DS vil stå meget sterkt fordi HB la opp til en debatt i skjellsordstil som dert er ledende organers vedtektsmessige plikt til å bekjempe. HB har også sjøl tatt skarpt avstand fra en slik debattstil i et tidligere innlegg.

SKAU

TIL FORMANN I DS: Polemikk for polemikkens skyld?

Jeg så på overskrifta og på signaturen før jeg starta lesinga og tenkte; nå må det da komme noe konkret. Men etter avslutta lesing må jeg spørre deg - formann i DS, hva mener du må gjøres med partikrisa?

1. Du sier deg enig i behovet Pål S. og Trond Ø. påpeker med å få mere politikk på flere områder, men uenig i "... at så forsvinner problemet av seg sjøl". Så vidt jeg har lest av det de (les P.S.) har sagt om dette, så sies det: "... så ville mye av (min uth) trøtt- og leistemninga forsvinne av seg sjøl". P.S. sier ikke at alt (problemer) vil forsvinne av seg sjøl. Jeg tror det er viktig det han sier - får mere konkrete politiske linjer og taktikk på flere områder så vil det bli ett av flere midler til å få oss ut av uføret. Men, jeg tror ikke helt på at du er helt enig i disse behovene heller. For du prater masse ull uten å komme med et eneste konkret forslag!

2. Du etterlyser avklaring på hva vi skulle slutte å gjøre for å få gjort noe- KOM MED FORSLAG SJØL - VÆR KONKRET.

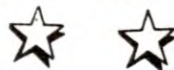
3. Du er skeptisk til skrivebords politikk og så skjærer du P.S. og Carl I.Hagen og Ørnøy over en kam. I stedet for å gå rett på sak: kritiser P.S. (og SK) for det du mener har vært skrivebords politikk(u-edruelig) og kom med konkrete forslag sjøl.

Spørsmål: Mener du representanter i SK er pamper på lik linje med Hagen og Ørnøy? I tilfelle ikke,

forklar hvorfor du tok det eksemplet med de to.

4. Du sier "Mer politikk- bare et stykke på vei" - jeg er enig, det er en begynnelse, men la oss starte da! Hva er ditt forslag på å løse kaos i organisasjonen, i den demokratiske sentralismen?

5. Du fortsetter bare snakk i kap. "faglig arbeid". Hva mener du er "...gærn politikk i faglig arbeid som må erstattes med riktig politikk" - Vær konkret.

6. TILLITSKRISA.

Jeg er enig i at alle bør være i stand til å lage politikk på ting sjøl. Men er vi alle i stand til det i dag? Nei, dessverre tror jeg det er forholdsvis få ennå, men etter hvert vil det bli flere. Inntil da er jeg takknemlig for alt SK og DS gjør på områder som mangler politiske linjer. Jeg er uenig i måten RV-lanseringa starta, den ble for mye slått fast i stedet for å stille spørsmål ved hvordan skal vi organisere RV og jeg ser store problemer i hvordan dette skal løses. Hva mener du, formann i DS, var feil og hva slags forslag har du? Vær konkret.

7. Du siterer T.Ø. i KK. Hvorfor er T.Ø.s metode umarxistisk? Vær konkret ellers forstår jeg deg ikke.

8. Kan du vise til hvor noen har ment å legge lokk på parti-krise diskusjonen? Jeg har forstått av sentrale planer at vi skal diskutere dette i samband med LM-forberedelsene, eller er det jeg som er helt på jorden?

Til slutt:

Du kan sjølsagt nå etterlyse konkrete forslag fra meg. Jeg skal prøve i den grad jeg er i stand til det å komme med det i neste omgang. Denne gangen mener jeg det er viktigere å ta fatt på det du skriver.

Artikkelen din er sjølsagt uttrykk

for ei politisk linje, men nå oppfatter jeg innlegget ditt som en polemikk for polemikkens skyld - ~~da~~ krangler - i stedet for å komme videre! Det er ikke en kommunist verdig. Vi skal kritisere hverandre skarpt, men kameratslig og konstruktivt for å hjelpe hverandre og dermed partiet framover.

Nettopp som formann i DS er det ikke ubetydelig hva du mener.

FRAM FOR EN KONKRET OG KONSTRUKTIV KRITIKK OG DEBATT I FFP!

Hilsen G.S.

"DREP MEG HERRE, MEN IKKE MED GRAUT" (en kommentar til DS-formannens skrivelser om partikrisa).

DS-formannen har skrevet lederartikkel om partikrisa. (FFP/ januar). En merkelig artikkel, full av mange rare og ubegrunna påstander.

Han polemiserer i formen mot kameratene S og Øs syn på "politikk", mens artikkelen i hovedsak handler om et stort ubestemmelig og merkelig dyr som heter "partikrisa". For DS-formannen har "partikrisa" blitt så stor og vanskelig at forslag som har siktemål å løse noen problemer i partiet og få partiet til å gjøre bedre arbeid (for eks. partiformannens understrekning av at vi må utvikle politikken og taktikken vår), blir en "trussel mot enheten i partiet og mot bra ting i den nåværende partilinja".

Hva er hensikten med alt dette tåkepratet? Hvorfor driver DS-formannen polemikk mot partiformannen og Ø på grunnlag av et par sitater fra et par artikler de har skrevet, og trekker drastiske konklusjoner om at "enheten er truet" osv?

DS-formannen skriver under tittelen "Hva skal gjøres med partikrisa?", og anklager partiformannen for ikke å ha skjønt spørsmålet. Men han sier ikke et kvekk sjøl om hva partikrisa består av og hvilke tiltak som skal til for å løse de problemene den består av.

Han innleder artikkelen sin med følgende målsetting "Jeg vil ...Skissere forskjellen mellom mine og endel ledende kameraters syn (på partikrisa)". Han starter

med å angripe kameratene S og Ø for å hevde at problemene i partiet bare kan løses med "mer politikk". Når har disse kameratene hevdet noe sånt? I allefall ikke i de artiklene han siterer fra. Ikke engang i de sitatene han trekker fram, står det noe sånt. For eks. siterer han S som sier: "Jeg trur at dersom Oslo-DS var i stand til å gå ut med en politikk og taktikk, som medlemmene kunne tro på, så ville mye av trøtt- og leistemninga forsvinne av seg sjøl".

Betyr dette at de, som DS-formannen hevder, har påstått at alle problem i partiet forsvinner av seg sjøl? Jeg kan ikke skjønne at det er grunnlag for å hevde noe sånt. Derimot har de nevnte kameratene pekt på et viktig problem i partiets arbeid, ikke minst i Oslo. La meg nevne noen eksempler:

- Partiet mangler en klart definert boligpolitikk i Oslo, spesielt for boliglagene i de nye drabantbyene. Hva har DS-formannen å til by av hjelp og rettleiing for disse?

- Partiet på landsplan har utviklet en klar profil i miljø- og naturvernkampen. Hva slags retningslinjer for kampen har DS-formannen for de særskilte problemene i Oslo?

- Hvilke linjer har DS-formannen for raseringa av industriarbeidsplassene i Oslo?

- Eller: hva med ansettelsesstoppen i Oslo Kommune. Hva er DS-formannens forslag til taktikk? Hittil har jeg sett svært lite.

- 1.mai i år. Hvor er de taktiske retningslinjene fra DS-formannen? Jeg har ikke sett dem ennå.

- 8.mars. Hvilken taktikk har Oslo-partiet (jeg går utfra at det ikke er de enkelte lokalavd.s oppgave å klargjøre det?)

- Eller idrettspolitikken. Hva er DS-formannens oppfatning om vår taktikk i idrettssaga i Oslo. Hvilke allianser skal vi bygge? Hvilke krav skal vi gå inn for?

Jeg er klar over at DS-formannen ikke personlig kan gi svar på disse spørsmåla. Det hadde jeg heller ikke venta. Men det som bekymrer meg er at han ikke ser det som noe problem at vi ikke har svar på dem. Og enda vere: At han kritiserer kamerater som konstruktivt påviser at vi må jobbe med sånne ting for "ikke å ha forstått partikrisa" og for å "representere en trussel mot enheten i partiet".

På denne bakgrunn virker DS-formannens prat om at "de sentrale planene har hindra lokallagas sjølstendige arbeid", som munnsvær. Det hjelper sjølsagt ikke å rydde plass til arbeid lokalt, om det ikke finns ei taktisk linje og en politikk å sette ut i livet. Dette synes tydeligvis ikke DS-formannen er noe problem i det hele tatt. I stedet anklager han kameratene S og Ø for å ikke "skjønne partikrisa", når de peker på et viktig problem.

Men saken er følgende: SK og S (går jeg utfra) har lagt fram en klar beskrivelse av parti krisa, nemlig i utkast til beretning til landsmøtet. Dette dokumentet beskriver hvor det er krise, og hvor det ikke er. Dette er viktig, fordi noen trur (eller

forsøker å framstille det sånn) at alle problemer i partiets arbeid er en del av "krisa". Men et kommunistisk parti vil sjølsagt alltid ha problemer, uten at det av den grunn er noen krise.

Jeg synes SK har gjort en nøktern og velbegrunna analyse av hva partikrisa består av. DS-formannen derimot snakker utflytende om "krisa" uten å si hva den består av, langt mindre komme med noen forslag om åssen den skal løses. På meg virker det som om han kjæler med "krisa" si, og kritiserer i øst og vest alle som kommer med konstruktive forslag for å utvikle partiets arbeid.

Kjære kamerat DS-formann. Skjønner du ikke at den holdninga du har bare er egna til å fremme kritikk for kritikken skyld?

Hvilke problemer løser det i partiet? Hva er hensikten med å kritisere partiledelsen for kritikkens skyld? Etter min mening representerer en sånn kritisisme ikke en konstruktiv, men en destruktiv stil.

Jeg har vist til SKs klare analyse av hvor det er krise i partiet. Du derimot anklager ledende partitalsmenn for ikke "å ha skjönt krisa" når de peker på viktige svakheter i partiets politikk og taktikk. Om beretninga, der partiledelsen har uttalt seg helhetlig om partikrisa, har du ikke annet å si enn at den er "overflatisk". Ingen konkret kritikk. Ingen påvisning av hva som eventuelt er feil.

Du har en negativistisk innstilling til partiet. Du sier for eks. at kamerat S "ikke bør glemme at subjektivistisk, uferdig politikk har ridd partiet som ei mare i mange år". Dett er bakvaskelse og svartmaling av partiets resultater: Vi er eneste som i hovedsak har hatt ei rett linje overfor Sovjet og krigsfaren i mange år i dette landet, vi har stått fremst i streikekampen, vi har gått inn for for-

svar av den nasjonale sjølråderetten, vi har kjempa for anti-imperialistisk solidaritetsarbeid osv. Lista har nesten ingen ende. Dette er hovedsida ved vår politikk, og ikke feila sjøl om de er alvorlige nok. Dette sier du ikke - hvorfor?

Du krediterer heller ikke partiet og ledelsen for de tiltaka som er gjort for å løse krisetendensene i partiet. Ta for eks. dagsavisa, KK. Avisa førte til alvorlige arbeidsmessige problemer, og var på konkursens rand. KK er nå over kneika, dagsavisa er redda takket være felles innsats fra partiledelse og medlemmer. Har ikke dette vært et viktig tiltak for å løse store problemer i partiet? Bare den som ikke ønsker/skjønner nødvendigheten av ei kommunistisk dagsavis kan mene noe annet. Hvorfor nevner ikke DS-formannen såne saker?

DS-formannen anklager partifor - mannen og Ø. for at de ikke "ønsker noen diskusjon om feila i partiet". Han finner det tilmed kritikkverdigg at Ø. har gitt ut bok og "er stamgjest i KK". Jeg kan ikke skjønne at DS-formannen på noe punkt kan dokumentere at disse kameratene ønsker å legge lokk på diskusjonen om feil og problemer i partiet. Han går tilmed så langt som å påstå at SKAU og SK har ei sånn linje når det gjelder diskusjonen i partiet.

Dette er usaklige og feilaktige påstander. SK har lagt fram oppsummering av problemene i partiet til diskusjon. De har videre åpna diskusjon om prinsipp-programmet, om vedtektene og linja for dagskampen.

Dette er en organisert diskusjonsbevegelse med sikte på å avklare spørsmål det er strid om, fatte vedtak og oppnå et best mulig arbeidsgrunnlag for partiet framover.

Oppe i denne diskusjonen er det

innlegg som som går mot et leninistisk partisyn, standpunkter som går på å avskaffe illegal organisering, forslag om å innføre rett til fraksjon, forslag om å avskaffe de framskrittne det nye militærprogrammet har tilført linja vår samt en rekke andre viktige spørsmål.

Det er sikkert svakheter og feil i opplegget av denne diskusjonen, som SK kan kritiseres for. Likefullt er det mulig å slå fast at siktemålet med disse diskusjonene er å få partiet til å gjøre bedre arbeid og forbedre linjene sine.

Jeg er uenig i noen av de standpunktene for eks. S. og Ø. har kommet med. Men jeg har full tillit til at de standpunktene jeg har, om det viser seg at de er korrekte, vil få den plass de fortjener i diskusjonene i partiet.

DS-formannen ønsker, etter hva jeg kan oppfatte, en omfattende og utflytende "kritikkbevegelse", som ikke vil kunne løse verken politiske og organisatoriske spørsmål. Tvert om tyder det på at hensikten med en slik måte å behandle motsigelser og problemer på er å "pleie krise" så lenge som råd.

Jeg ønsker politiske diskusjoner med klare standpunkter og med det siktemål at vi skal oppnå enhet. Jeg ønsker ikke kritikk for kritikkens skyld. Spesielt ikke nå når verden står på stupet av en ny krig, og der behovet for konstruktivt arbeid er større enn noensinne.

Derfor, kjære DS-formann, si gjerne hva du mener om de programmatisk diskusjonene i partiet, hva mener di er problemet i partiet, hvordan vil du løse partikrisa. Men slutt å spre tåke og graut.

Kam.hilsen Bjørn F

PARTIKKRISA, DS-FORMANNEN OG Ø.

Det er virkelig ei alvorlig partikkrise i Oslo. Kamerat DS-formannen vil gjøre diskusjonen om det mer oversktlig. Derfor kritiserer han S⁺ og Ø i FFP/jan-80.

Han og jeg er også virkelig uenige. Men kamerat DS-formann gir delvis feilaktig referat av mitt syn. Han konstruerer også ei kunstig "gruppe" av "Ø", "St", "S". Forskjellige saker - bl.a. kort frist - gjør at jeg ikke får behandla alle spørsmåla han tar opp. Leserne bør vite at vi har kjent hverandre i mange år og har diskutert de fleste av spørsmåla i artikkelen.

Min artikkel i KK.

Høsten 1979 snakka jeg offentlig i Tr.heim og Tromsø. Tema var bl.a. naturvern og datarevolusjon. På møtene sa enkelte at det viktigste for partiet nå er å kritisere og fordømme sin egen praksis i 70-åra, Kina under Mao og Sovjet under Stalin. Jeg svarte på dette i Klassekampen i november. Jeg skreiv: "AKP (m-l)s største feil nå er mangel på politikk på ei lang rekke områder som er viktige for arbeidsfolk i dette landet." Som eks. brukte jeg datarasjonaliseringene.

Jeg veit det er vilt kaos rundt dette spørsmålet, fordi jeg diskuterer det med arbeidere i og rundt partiet. Derfor skreiv jeg at vi må gå "framover og ikke bakover". "Derfor er jeg uenig med de kameratene som ærlig og oppriktig mener det viktigste er å grave oss ned i våre egne feil. Jeg trur de velger gærn kurs".

Kamerat DS-formann gjør det unødvendig lett for seg sjøl ved å referere bare min konklusjon og ikke argumentasjonen. Mange husker sikkert artikkelen dårlig. Da

blir det lett for kamerat DS-formann å framstille innholdet som "skrivebordspolitikk" uten kontakt med partiets virkelige problemer. Men datarevolusjonen er et virkelig problem for laga på svært mange arbeidsplasser. Dessverre har kamerat DS-formannen aldri gått inn i debatten om hva vi skal gjøre med den, i hvertfall etter det jeg veit.

Sitat DS-formann: "Jeg takker for tilliten, men mener fremdeles at Ø. metode er umarxistisk og i tillegg ugjennomførlig". Bare et spørsmål nå: Hvorfor er det jeg skreiv umarxistisk og ugjennomførlig?

Sitat DS-formann: "Jeg er helt enig med Tron og Pål når det gjelder behovet de påpeker... Men jeg tror de tar feil når de sier at så forsvinner problemet av seg sjøl." Spørsmål: Når og hvor har jeg sagt eller skrive at det å utvikle politikken vil få alle problemer til å "forsvinne av seg sjøl"? Kamerat DS-formann, dette er ditt påfunn! det er en drøss med vanskelige problemer som står igjen sjøl om vi utvikler politikken, bl.a. interne problemer i politikk og organisasjon. Greit?

Har vi for mye faglig-pol.?

Kamerat DS-formannens syn på fagligpolitikk faller logisk sett i to deler:

1) "problemet er ... å erstatte gærn politisk prioritering av det faglige arbeidet med en rett politikk." Altså prioriterer vi faglig for lavt. Dette er "kritikk av kamerat Ø."

Jeg mener AKP(m-l) prioriterer faglig politikk for lavt. Det gjelder toppen, DS, lagas muligheter til å jobbe, Klassekampen osv. Kamerat DS-formann veit at jeg har kritisert dette

i over ett år.

2) "Men her (faglig, min anm) har vi allerede mer politikk enn det vi makter å sette ut i livet. Finner vi på enda mer lurt, tror jeg det kan gjøre vindt verre."

Kamerater på arbeidsplassene, les dette en gang til! Når Oslos DS-formann mener dette er det grunn til å rope alarm! Jeg er tillitsmann. På min fabrikk skal 80 arbeidsplasser rasjonaliseres bort - først. I tillegg skal det nå inn et nytt datasystem. Vi får ingen politisk hjelp fra partiet til å løse disse problemene. Ikke fra Oslo DS heller, enda formannen der synes de gjør gode faglige framskritt. Mulig det, men vær klar over at mange lag merker lite til det ennå.

- DET ER SÅ DEILIG Å VÆRE BARBENT PÅ KROPPEN!

Du kaller sånt som jeg tar opp for skrivebordspolitik. Jeg sender kritikken tilbake. Jeg lever av industriarbeid og snakker med arbeidere i og utafor partiet. Jeg får høre hva de synes er problemer. Du, kamerat, er partifunksjonær og mangler sånn direkte kontakt. Derfor blir du prega av skrivebordet. Du trur det bare trengs å prioritere faglig opp, du trur vi har "nok" faglig politikk og "mere" kan skade (!) I virkeligheten har vi både for dårlig prioritering av faglig, feil og mangler i den faglige taktikken og i analyser og paroler. Du skjønner tydeligvis ikke dette, og derfor er jeg redd for at du kan virke som en propp som hindrer oppgjør med feila.

"Ø, /St - gruppa"

Kamerat DS-formann stiller oppgava å kritisere "noen ledende kameraters syn." Han nevner bare to navn. Det er "Tron og Pål", "Ø /S", osv. Både ut fra alfabetet og stilling i partiet er det naturlig å nevne S først. Er det salig Freud som går igjen?

Jeg godkjenner ikke alt S sier og gjør. Jeg spør ikke han om hva jeg skal mene heller. Han, jeg og DS-formann står sammen på det meste som er vedtatt som partilinj. Men ellers er jeg og S uenig om programspørsmål, prioritering av arbeidet og mange andre saker. Det veit ikke FFPs lesere. Men kamerat DS-formann veit det godt, for i diskusjoner har han noen gang vært enig med den ene, noen ganger med den andre. Likevel vil DS-formann melde meg inn i sammensveisa "Ø /St - gruppe"! Men jeg har meldt meg inn i AKP(m-l), ikke i noen personlige klikker. Jeg krever min demokratiske rett til å være uenig med S, og enig med DS-formann, hvis jeg trur det er riktig!

Vil Ø hindre andre i å snakke?

"Tron Ø har gitt ut ei bok om feila i partiet, er stamgjest i KK. Skjønner han ikke at også andre har noe de skulle ha sagt?" DS-formann stiller meg et interessant spørsmål, av mange grunner.

Først vil jeg dementere at jeg har særlige rettigheter i forhold til KK. Jeg har skrevet mange innlegg høsten 79 fordi jeg var dristig nok til å love å svare alle som kritiserte boka mi (det har jeg ennå ikke klart). Redaksjonen har vært kritisk til svært mange av innlegga og bedt om endringer. Er det noen jeg er uenig med i partiapparatet så er det KK-redaksjonen. Jeg er ingen fast medarbeider, men rein innsender, uten andre rettigheter enn for eks. kamerat DS-formann.

Videre: Skjønner jeg ikke at 21

andre ønsker å si noe? Svar: i flere år har jeg kritisert KK for å ta inn for lite fra leserne, før på mangelen på lisebrevside, nå for at arbeiderkorrespondansene er kutta, at tips og faglige resolusjoner fra partiet ikke kommer inn osv. Jeg har gått inn for at vi skal nedsette programkomiteer med motsatte syn representert. Jeg har gått inn for at partikamerater må kunne stå fram med ulike syn offentlig, så lenge de ikke kommer med angrep på partiet. Jeg har gått inn for mere kritikk av partiledelsen i KK. Jeg kritiserer at vi ikke spesielt inviterte opposisjonelle som ikke blei valgt fra laga til landskonferansen om militærpolitikken. Når det gjelder kamerat DS-formann så har jeg alltid støtta at han la fram sitt syn. Alt dette veit kamerat DS-formann.

Til slutt mitt motspørsmål: Boka mi kom i september. Hvis du synes den var så ille, hva hindra deg i å si fra? Mange partikamerater kritiserte den offentlig. Artikkelen min "framover eller bakover?" sto i Klassekampen i november. Kamerat DS-formann, du er heltids funksjonær og disponerer tida di sjøl. Hva hindra deg i å skrive et svar? Du har en sentral posisjon og lett for å kontakte KK. Hvorfor svarte du meg ikke i avisa, men prøver i stedet å skape det falske inntrykket at jeg vil hindre kamerater som er uenig med meg å si sin mening?

Hvem vil sprengte partiet?

Kamerat DS-formann spør til slutt: "OVERDRIVER JEG MOTSIGELSENE?" Hansier at riktignok står "kameratene Ø. og S. 1" for bra ting. Men, slutter han, "tilsammen ser jeg tendensene jeg har beskrevet i denne artikkelen som en trussel mot enheten i partiet og mot bra ting i den nåværende partilinja." Kamerat DS-formann kritiserer KK artikkelen min "Framover eller bakover" (og boka mi??) truer dette partiets enhet? Uenig, Kamerat DS-formann. Jeg har sagt min mening. Kanskje er den gjerne. Men jeg adlyder partidisiplinen. Jeg følger vedtak, sjøl om jeg ikke er enig i dem.

Jeg hører på kritikk, prøver å forstå den og lære av den. Jeg vil gjerne rette mine egne feil. Jeg veit jeg har gjort gjerne ting og ønsker å gjøre sjølkritikk for dem. Jeg jobber ofr en åpnere og friskere debatt i partiet - bl.a. til fordel for deg. Derfor kan du kanskje si at jeg er på feil vei, men ikke at jeg truer partiets enhet.

At du sier ditt syn og vi er uenige truer heller ikke partiets enhet. Men hvis vi utroper hverandre til partifiender og sier at nå kan vi ikke lengre diskutere, da kan det sjølsagt skifta fra politisk meningskamp til organisatorisk kamp. Men det vil ikke jeg.

Verken du eller jeg vil splitte partiet eller kaste noen. Hvem truer enheten da, kamerat? Vil du forklare meg det?

Litt om hva jeg virkelig mener

Kamerat DS-formann har skapt mye uklarhet i stedet for klarhet. Derfor måtte jeg bruke mye tid på å forklare hva jeg ikke mener. Til slutt vil jeg i hvertfall si litt om hva jeg mener.

For å vinne de store arbeidermassene i Norge må AKP(m-l) ha ei politisk linje for de sakene som angår dem. Det gjelder for eksempel faglig der vi mangler politikk på veldig mange områder. Data er ett. Verftsindustrien er et annet. Jeg har hørt AKP-tillitsmenn i J & M diskutere det og de synes det var jævla vanskelig. Taktikken vår har vært ultravestre, nå dukker det opp endel høyre. Prioriteringa har vært alt for lav. Laga spør når de endelig skal få jobbe med faglig! Det fins bra taktik. Mange gjør bra greier lokalt uten hjelp fra toppen. Sentrale FU er jeg uenig med på enkelte punkter, men de jobber med å lage politikk og det er bra, - hvis partiet nå bare kunne få det ut.

Det gjelder bolig. Laga mangler linjer for boligpolitikken og prioriteringa. Det gjelder kvin-
nepolitikken der kritikken er
steinhard og godt begrunna, sjøl
om formene ofte er gærne. De
gjelder de intellektuelle og
studentene, der m-l-bevegelsen
har hatt virkelig gærn politi-
kk. Det gjelder miljøbevegelsen
som begynner å bli positiv til
oss, men de beste folka sier
ironisk: "Velkommen etter!"

Så har vi spørsmålet om
krig/fred- nasjonalt forsvar.
Etter en ganske vanskelig parti
kamp fikk vi vedtatt militær-
programmet. Se på Afganistan og
spør om vi ikke skal være glad
for det! Men ennå står mye igj-
en. Se på forvirringa rundt
NATOs nye atomvåpen. Nå spør
folk i og utafor partiet : Hva
skal vi gjøre når okkupasjonen
kommer? S... kan ikke svare,
og ikke DS-formannen heller.

Det er livsfarlig byråkra-
tisme og kalle sånt for "skrive-
bordspolitikk". Men kamerat DS-
formann sammenlikner å ta opp
disse sakene med Carl I.Hagen og
Ørnhøi, og sier at vi har "for
mye politikk", mer politikk
"truer partiets enhet". Jeg trur
han gjør en feil: Undervurderer
at kommunistene skal tjene folket
AKP(m-l) skal lede klassekampen,
og da må vi partimedlemmer bry
oss om sånt som arbeiderne sjøl
synes er viktig.

Arbeiderne bryr seg ikke om våre
indre feil og problemer. Men de
er viktige likevel og forsvinner
ikke av seg sjøl. Kamerater er
misfornøyd, de vil ha fram krit-
ikken sin, de vil ha bedra demo-
kratiet, de vil at vi som har
gjort feil skal gjøre sjølkritikk.
Ja, vi må gjøre dette. Men vi må
holde et grep på klassekampen og
så, og vi må holde kritikken og
oppgjøret med feil innafor ei
bestemt tidsramme.

Vi har etterkrigstidas hardeste
lønnsoppgjør på gang. Mange arb-
eidsfolk trur den 3.verdenskrig
er rett rundt hjørnet. Ingen av
oss skal snike oss unna feila
våre med henvisninger til det. Men
vi må drive oppgjøret med indre
feil sånn at vi ikke sviker den
ytre klassekampen og kampen mot
imperialismen.

Et problem med DS-formann er
at han lite konstruktiv. Jeg sav-
ner forslaga dine. Åssen skal vi
sikre lønnsoppgjøret og Afgani-
stan sammen med diskusjon/kritikk
i partiet? Du har stor makt og
svaret ditt er viktig. Du klager
over overflatiske oppsummeringer
beretningsutkastet. Kanskje det.
Men når du bare klager, risikerer
du å bare spre massmot; alt går i
dass, ikke noe kan bli bedre. Er
deler av beretninga dådig, så
skriv motforslag , så partiet kan
stemme på noe bedre! Du kjenner
jo godt til hele perioden og er
medansvarlig (sammen med bl.a.
meg) for mange av feila. Men hjelp
til med å skjære igjennom, sånn
at dette ikke fortsetter i det
uendelige og vi en gang kan kaste
hele partiet inn i klassekam-
pen!

Kamerat DS-formann, er
dine konkrete forslag gode så skal
jeg støtte dem. Foreslå en plan
som sikrer intern kritikk og dis-
kusjon og eksternt faglig arbeid.
Kamp mot sosialimperialismen m.m.
Foreslå konkrete endringer til
beretninga (prinsipp-programmet?)
osv. Jeg venter med spenning.

Tron Ø

SKUFFENDE FRA OSLO-FORMANNEN

Formannen i Oslo DS har et innlegg på lederplass i siste nummer av "fram for partiet" under tittelen "Hva skal gjøres med partikrisa?". Etter å ha lest innlegget flere ganger, kan jeg ikke med min beste vilje se at han gir noe svar på det spørsmålet han sjøl stiller. Innlegget er kaotisk og forvirrende og gir ikke medlemmene av Oslo-partiet noen antydning om hva partiet skal drive med framover. Det inntrykket en får er at Oslo-formannen ønsker å starte en almannakritikk-kampanje i likhet med den som har ridd Kvinnefronten i et par år. sporene fra den burde skremme fra gjentakelse. I løpet av den kritikk-kampanjen har Kvinnefronten blitt halvert og trukket seg ut av mye utadvendt aktivitet. Oslo-formannen ser ut til å anbefale samme medisin for partiet, særlig når en ser hvordan resten av medlemsbladet er redigert.

Politisk linje og ekstremt arbeid

Det er flaut når en erfaren kamerat forklarer oss (med henvisning til Mao) at mangel på politikk også er en politikk, og med det ønsker å bevise at partiet ikke mangler politikk! Han sier også at vi har "for mye politikk" på noen områder.

På marxistisk grunnlag går det an å si at vi på noen områder har flere politiske paroler og standpunkter enn det vi i øyeblikket har organisasjon til å følge opp. Men å si at vi har "for mye politikk" er meningsløst.

DS-formannen glemmer at da jeg tok opp spørsmålet om å utvikle en særegen politikk for Oslo, så var det etter at jeg hadde erklært meg enig i den kritikken DS hadde reist av feil og mangler i vårt organisatoriske arbeid. Min kritikk var at DS utelukkende så på organisatoriske spørsmål og så helt bort fra politisk ledelse. Nå veit jeg at den samme kritikken kommer nedenfra, fra medlemmer og styrekader. Men kamerat Oslo-formannen later som om dette er

noe bare jeg har finni på.

Etter DS-formannens argumentasjon skulle jeg være tilhenger av noen slags løftepolitikk eller skrivebordspolitikk. Mot det står han som mener at folka våre er i stand til å "lage politikk sjøl." Dette er en falsk motsetning. Jeg har da ikke tenkt at verken DS-formannen eller jeg skulle lage politikk for AKP(m-l) i Oslos drabantbyer. Det bør folk gjøre som har bedre greie på det enn oss to. Men det er ikke nok. Som parti har vi plikt til å ta stilling til den politikken "folka våre lager sjøl" ellers slutter vi å være et parti. På grunnlag av våre lokale erfaringer og vitenskapelige undersøkelser (det holder nemlig ikke bare med lokale erfaringer, det må også gjøres et eget intellektuelt arbeid) må partiet sammenfatte ei linje og utarbeide en taktikk.

Det er mulig DS-formannen sitter med ei boligpolitisk linje for Oslos drabantbyer. Den er i såfall ytterst hemmelig. Her er vi inne på et annet område, der han og jeg er uenig.

Jeg har oppfatta Lenin sånn at det er kommunisters fordomte plikt å bruke mulighetene til legalt arbeid maksimalt uten dermed å gi slipp på det illegale arbeidet. Etter mitt syn har hele partiet, jeg inkludert, gjort oss skyldige i "venstre"-feil, barnesjukdommer i kommunismen, i forhold til det å utnytte legale muligheter. Det har ført til sjølkriminalisering og manglende masselinje.

Nå forsøker partiet å kodrigere denne feilen, men vi opplever at Oslo-formannen i teori og praksis motarbeider ei slik korrigerende. Ethvert forsøk på å popularisere partiets politikk blir mistenkeliggjort som "valg-flesk" og sjøl er Oslo-partiets politikk så hemmelig at det ikke engang har tatt offentlig avstand fra ansettelsesstoppen i Oslo, på tross av at de som jobber med dette både i DS og i avdelingene har en utmerket politikk

mot kommunens nedskjæring. Det er et brudd på masselinja overfor medlemmene, våre sympatisører og arbeidsfolk ellers i Oslo. Hadde det vært enestående, så kunne det unnskyldes. Men det er tydeligvis ei linje, ei linje som DS-formannen forsøker å forsvare i sin artikkel.

Trenger vi propaganda?

DS-formannen skriver at "det bør avklares hva vi skal slutte å gjøre". Så langt er det vanskelig å være uenig. Men jeg stiller meg spørsmålet om det er et nytt forsøk fra DS-formannen på å gå inn for å nedlegge Klassekampen som dagsavis. Kameraten hadde et innlegg i FFP i fjor under signaturen "Gunn", der han i nokså reine ord gikk inn for å nedlegge Klassekampen. Han er seinere blitt kritisert for dette standpunktet av et partimedlem i FFP/desember og han trakk seg ikke på noe punkt. Derfor finner jeg det berettiget å spørre: Ønsker DS-formannen fortsatt å legge ned Klassekampen?

I det kameraten skriver finns det ihvertfall ingenting som understreker propagandaens betydning. Til nå har AKP(m-l) bygd på Lenins analyse av propagandaens betydning for å skape en revolusjonær opinion og for å sveise det lokale partiarbeidet sammen. Lenin sier at "massene kan ikke bli lært opp til politisk bevissthet og revolusjonær virksomhet på noe annet vis.." DS-formannen er tydeligvis at den oppfatning, både fordi han går inn for å svekke propagandaen vår og fordi han i praksis ikke propaganderer Oslo-partiets linje over for massene i byen.

Det er ledelsens oppgave å lede

I sitt innlegg sier DS-formannen mye om at folka våre skal lage politikk sjøl. Det er riktig, men det fritar ikke ledelsen fra plikten til å lede. Både SK og DS har unnlatt å ta stilling til politiske paroler som våre kamerater i utvalg og avdelinger har utarbeida. Vi har unnlatt å ta ledelsen på en rekke

viktige kampavsnitt. I FFP trykkes det et innlegg av "Sofie" som kritiserer undertegnede for noen data-artikler jeg skreiv for Klassekampen. Hun peker ikke på noen feil i artiklene. Feilen var at jeg skreiv dem. Dette er en anarkistisk tendens. Den kritiserer ikke bare den nåværende ledelsen. Den er en kritikk mot enhver ledelse over hodet. Den bygger videre på og forsterker tendenser som allerede finnes i DS-formannens innlegg, tendensen til å fornekte ledelsens plikt til å lede.

I desembernummeret av FFP sammenfatter DS en sammenfatning av en gjengs kritikk fra avdelingsstyrene: "DS mangler politiske initiativer på omtrent alle områder, leder "internt" og "på datoer". Partiarbeidet skilt fra vår og massenes hverdag." I en kommentar sier DS sjøl: "Mange medlemmer - og i siste nr. av FFP, Pål S. - har kritisert DS for bare å tenke på organisering og ikke på politikk. Dette er en kritikk vi bare delvis er enig i. Det er riktig at DS har forsømt å utvikle politikk på en lang rekke områder. Men vi mener det ligger et feilaktig syn på organisasjonen under denne kritikken." DS-formannen vender etter det jeg kan se ryggen til både denne kritikken fra grunnplanet og til den delvise sjølkritikken DS gjorde i desember.

DS-formannen feilinformerer

DS-formannen stiller følgende retoriske spørsmål: "Skal den grundige diskusjonen og analysa av

partiets feil utsettes på ubestemt tid? Dermed gir han uriktig informasjon om hva SK har vedtatt og sprer inntrykket at SK ikke ønsker å diskutere feil i partiet. Til det er det følgende å si:

DS-formannen er medlem av SK. Både i SK og i PU har han vært med på å stemme for et vedtak som sier at vi ikke ønsker noen kritikk-kampanje i partiet. SK har derimot vedtatt at diskusjonen om feil i partiet skal føres innenfor ramma av beretningsdiskusjonen. DS-formannen skriver mot bedre vitende når han gir inntrykk av at det ikke vil bli mulig å diskutere partiets feil.

DS-formannen gjør seg til talsmann for ei tillitskrise mot partiledelsen. Han sier at partiets planer "muligens" har vært lette å lage, men de har vært bak mål". Men han skylder medlemmene den opplysningen at han sjøl har vært med på og har stemt for alle disse planene. Kameraten forsøker på en lettvint måte å løpe fra ansvaret og skyve det over på enkeltpersoner i partiledelsen. Det er en uansvarlig holdning til kritikk og sjølkritikk.

Veien fram

DS-formannen gir som sagt ikke noe bidrag til hva partiet bør gjøre nå. Han skaper tvert om større forvirring. Jeg vil derfor prøve å antyde en kurs:

- Avdelingene på arbeidsplassene må få det nødvendige minimum av politisk ledelse i kampen omkring tariffoppgjøret. DS og SKAU må sammen sørge for at de får større spillerom til å føre denne kampen.

- Partiet i Oslo må ta ledelsen i den anti-imperialistiske kampen i byen i samband med Sovjets okkupasjon av Afghanistan. Uansett hvor store problemer vi har internt og uansett hvilke diskusjoner vi skal føre så har vi ikke lov til å unnlate å ta ledelsen på disse to områdene. Dette gjelder ikke minst i samband med 1. mai.

- Det må gjøres en del livredningsoperasjoner på det organisatoriske

planet overfor styrer og avdelinger som ikke fungerer eller er uten ledelse.

- Det må settes igang skoling av medlemmer og kadre for å fostre folk til å ta på seg oppgaver som vi i dag ikke har folk til å klare.

- Det er nødvendig å diskutere feil som er gjort av SK, DS og partiet som helhet, inkludert enkeltpersoner. Det er nødvendig å summere opp partiets erfaringer, både positive og negative. Men vi har ikke noe bruk for en "riv ned alt - styrt alle"-kampanje å la "firerbanden". (Jeg tror også det er forholdsvis få resultater vi oppnår både på det faglige og det organisatoriske område gjennom den anti-S n-kampanja som det later til at DS-formannen har starta).

-Oslo-partiet må ta ledelsen både eksternt og internt, i de viktigste klassekampene som pågår i byen. Partiets paroler og politikk på disse områdene må gjøres kjent og propaganderes. Har vi foreløpig ikke noen god politikk, må vi bruke konferanser og seminarer o. l. til å utvikle den, dersom det er viktige områder. I denne typen møter trekkes det inn både ekspertise og folk med praktisk erfaring.

- AKP(m-l) i Oslo må stå fram offentlig i KK og i borgerlige aviser og vise seg som et virkelig alternativ både til debatt og annen politisk konfrontasjon. Partiet i Oslo må vise sin eksistensberettigelse også ved at det viser seg offentlig og er i stand til å slåss dyktig for sine synspunkter.

- Den prinsipielle diskusjonen om den leninistiske partimodellen, om forholdet mellom avis og lokalt arbeid, mellom lokalt og sentralt arbeid, må ut i grunnorganisasjonene.

-Oslo-partiet må gjøre slutt på vaklinga i spørsmålet om Klassekampen og ta stilling for at vi ønsker avisa og vil gjøre den bedre. Det hemmer både arbeidet til DS og arbeidet til avdelingene

at dette spørsmålet fortsatt får sveve i det uvisse fra Oslo-formannens side.

Pål S

DS-FORMANNEN OG PARTIKRISA.

Rett før trykking har jeg lest noen kritikker av artikkelen min i forrige FFP. Det er skrevet av Tron Ø, G.S. og Bjørn F. Noen foreløpige kommentarer.

Poenget i min artikkel var følgende :

Ledende kamerater tror mye av krisa kan fjernes ved å gi partiet mer politikk. Samtidig avdares det mot mye diskusjon om hvilke feil vi har gjort. Dette er jeg ikke enig i. Svaret til Ø har ikke avklart for meg om dette er eller har vært hans syn. De øvrige artiklene tar i mindre grad opp denne uenigheten.

Svare etterlyser enstemmig konkretiseringer. Jeg skal da kommentere SKAUs arbeid med å korrigere viktige feil i partiets arbeid.

Planerise

Oslo fikk av SK anledning til å lage en særegen plan for byen i høst. I denne planen ønsket DS å gi rom for lokalt initiativ. Dagskampen skulle prioriteres opp, med dette faglige arbeidet på topp. Dette krevde en tilsvarende reduksjon av de sentrale oppgavene. Jeg kan ikke se at avdelingene til nå er pålagt vesentlig mindre sentrale oppgaver enn tidligere.

Tvert om, denne våren ligger vi an med disse sakene: Prinsipp-program diskusjon, (som til nå er kommet kort i avdelingene) beretningsdisk. (som knapt er starta) handlingsprogram-disk., nominasjoner, 8.mars kk-kampanja, 1.mai, vervekampanje, beredskapsdiskusjon, puss opptrapning av det antiimperialistiske arbeidet i samband med Sovjets ekspansjon. I tillegg skal avdelingene prøve å følge DS sin særegen plan.

SKs vedtak om partikrisa sier at de subjektivistiske planene er en av årsakene til partikrisa. Det er vondt å oppdage samstemighet mellom det synet og det SK faktisk gjør i planarbeidet nå. Før oss i

DS er fremdeles rammene for utspill o.l. minimale, uansett hva vi skulle ønske å gjøre. Vi er på defensiven når det gjelder ledelse av partiet på de oppgavene som alt er stilt.

Kaderkrise

Oslo-partiet er de siste 3-4 åra systematisk blitt tappa for kader. Det sentrale apparatet, inkludert partibedriftene, har fått stilt sitt kaderbehov på bekostning av delingene, og også på bekostning av DS' egne behov til ledelse av Oslo-partiet. Det er heller ikke tatt effektive tiltak som har kunnet fostre ny kader til erstatning for den som er pelt. Grunnorg. i Oslo lider i dag av mangel på folk til avdelingsstyrene. Endel har gått i oppløsning pga dette. Organisering av underdistrikter er stoppa opp, og noen UDS nedlagt, fordi det ikke finns kader. Denne akutte kademangelen er gjentatte ganger tatt opp med SKAU det siste 3/4 året, uten at Oslo-partiet har fått virkelig respons i form av tilbakeføring av kader.

Foran 1.mai 1979 gjorde DS tidlig henvendelse til SK om hjelp til ledelse av ulike områder i 1.mai arbeidet. Svaret var negativt inntil sentralen 3 uker før 1.mai oppsummerte krisen i 1.mai arbeidet, og mangel på ledelse innafor viktige områder. Rett før dette skjedde ble DS vaska fordi det mangla kader til valg arbeidet, og umiddelbart etter 1.mai ble det slått i bordet fordi ledelsen av KK-kampanja var for dårlig.

Neglisjeringa av kaderkrisa i Oslo, særlig i avdelingene og underdistriktene, kan ikke fortsette lenger dersom en ønsker å ha levedyktige grunnorganisasjoner tilbake i Oslo-partiet.

Faglīg

SKAU har gjennom flere år prioritert det faglige arbeidet langt ned. SOM ledende organ har det gjort minimalt både strategisk og taktisk ledelse. Den faglige ledelsen jeg har merka, har kommet fra FU. Dette utvalget har jobba med trange kår. Sjøl om de har gjort en svær jobb, har ikke dette erstatta SKAUs manglende ledelse. Jeg har kritisert disse feilene og mener de har gitt viktige bidrag til krisa. Jeg ser ingen tegn til at SKAU prøver å angripe krisa ved å korrigere disse feila. Den reelle prioriteringa i gjeldende plan neglisjerer faglīg. sånn som de to foregående. Dette skjer mens vi har svære faglige kamper over hele landet.

Demokratiet

Et viktig element i parti-krisa er manglende oppsummeringer og undersøkelser. Ledelsen har blitt subjektivistisk, og korrigeringstiltak er ikke blitt tatt før det har vært for seint. Min oppfatning er at dette fortsetter. I prinsipp-programdiskusjonen har avdelingene hatt trøbbel med å komme gjennom et stort utkast, uten at SKAU har tatt tiltak i samsvar med situasjonen. Den demokratiske behandlinga ligger tynt an i fht planen.

Verken SKAU eller jeg har finni ut av hvilke feil som har gitt oss krisa. Jeg tror en grunn plansdiskusjon med den målsettinga vil gi resultat. Beretninga legger ikke opp til en sånn diskusjon. Mange motsigelser rundt demokratiet i partiet blir for-søkt tatt opp, men SKAU virker uvillig til å gå inn på krøllene. Et eksempel er Pål S. ns skarpe svar til Robin H i jr. i august /TF.

Det samme gjelder kritikk-en av SKAUs takling av partikrisa. Jeg ser det jeg sjøl har skrevet som et eksempel. Dere er snarsinte, setter lett merkelapper. Lette dere, fantes det kanskje et sølvkorn i tullet. På det viset blir ikke kritikken av dere en ressurs

for dere, men en ensidig belastning. Dette fungerer også under trykkende på kritikk.

Jeg mener også dere setter for trange grenser for hva slags kritikk som kan spres. Deres prinsipp om at det er SK og SKAUs sak å gjøre når partikamper skal settes i gang, er feilaktig og urealistisk. I partiet er det til enhver tid kamp. Denne kampen er livsnødvendig for partiet. Hovedinntrykket mitt er at dere ikke har bekjempa krisa med styrka demokrati.

Politikken uttrykkes gjennom praksis

Dette er noen eksempler, ingen "alternativ beretning". Men jeg mener fortsatt at SKAUs linje er å bruke for mye av sine krefter på "mer ny politikk", samtidig gjør de forlite med mange av partiets problemer.

Formannen i DS

KJÆRE KAMERAT "SOFIE"!

I FFP januar-80 snakker du om "TILLITSKRISE" på grunn av "mistilliten som ledelsen... har til partikaderen." "eksempler" som du "sjøl har reagert på i den siste tida":

"RU arangerer miljøkonferanse. Innleder: Tron Ø ... Det arrangeres åpent møte om datateknologi. Innledere Tron Ø ... og Pål S ... Det skrives svære artikler i KK om datateknologi. Forfatter: Pål S ..."

Ei småsak først: Affer skal jeg alltid henges ut sammen med han derre skumle S ... ? Jeg kommenterer "Ø ... /S ... banden" et annet sted her i bla. Men kikk på Finn S ..., for eks. Han har også holdt foredrag. Affer går han fri?

Kamerat Sofie: jeg er skyldig i å ha snakka på de to måtene. Og

verre enn det: i fjor var jeg i Bergen (2 ganger) i Moss, Drammen, Stavanger, Askim, Trondheim, Tromsø, Opplysningsutvalget i Oslo AKP (m-l), i DNS i Oslo, hos realfagstudentene i Oslo, på Bøler, i Heismontørenes fagforening... osv. Jeg holdt innlegg og leverte forslag i fagforeninga mi. Jeg fikk invitasjoner fra elevsamfunn, fagforeninger og AKP-lag som jeg dessverre måtte takke nei til. Ofte foreslo jeg andre kamerater, ikke så ofte fra partiledelsen.

Invitasjoner kommer nesten alltid i brev eller personlig henvendelse til meg. Bare i to-tre tilfeller har partiledelsen "plukka meg ut". Hvis jeg ikke kan komme, ber meg fritatt fordi jeg kan lite om emne, eller foreslår andre, er partikameratene ofte svært kritisk. De klager over at kjente partimedlemmer stiller opp for lite offentlig. De snakker om byråkratisk holdning og og for lite kontakt med massene i og utafor partiet.

Jeg ser det som en ærressak å stille opp når jeg blir spurt. Sjølsagt fordi jeg mener jeg har noe å si og kan hjelpe partiet lokalt. Men det er langt fra hele grunnen. På offentlige møter får jeg skarpe spørsmål fra folk som er med oss og mot oss. Folk forteller om ting jeg ikke visste. Utenom møtene forteller mange kamerater meg om viktige saker. Jeg veit jeg ikke er så veldig kunnskapsrik eller klok. Jeg lærer veldig mye av å reise rundt, diskutere å høre på andre.

Du, kamerat Sofie, kritiserer meg for at jeg snakka på møter om data og miljøvern. Du har aldri hørt meg snakke om dette. Du har ikke lest noe jeg har skrivi om det, heller. (KKs referater var dårlige og uttrykker ikke mitt syn). Du veit knap- hva som skjedde på møtene. Du veit f.eks. ikke at jeg ikke var eneste innleder på RUs konferanse om miljøvern, men en av mange - der var det også mobilisert andre med "et like bra nivå, og muligens bedre nivå på disse spørsmålene". Datamøtet i Oslo lærte jeg mye av

for der kom det tillitsmenn og datafolk som sa mye viktig. De sa seg også godt fornøyd. Du er missfornøyd, kamerat Sofie, men du var jo ikke der!

Du veit ikke hva jeg sa, Sofie, men du kritiserer meg fordi jeg snakka der! Det smaker av Jante. Det er uavhengig av meningene mine, det gærne er at jeg stiller opp offentlig! "Foredrag, avisinnlegg, skriver bok. Tror nok at han er noe da. Klokere enn andre. Vil ikke at andre skal slippe til. Trur ikke at andre kan skrive og snakke." Jeg oppmuntrer andre til å skrive og snakke, og jeg er gjeme med på å lære opp foredragsholdere. Skal jeg ta hensyn til din kritikk, kamerat Sofie, så må jeg sitte hjemme og be alle som inviterer meg om å gå til andre...

Ø har masser av feil. Politiske feil. Kritiser dem! Han har personlige feil og feil i forma. Noen mener han er grov, noen syns han er ei blære. Så kritiser det! Men ikke kritiser ham bare fordi han åpner kjeften, kritiser han for det han sier!

Kamerat Sofie: Ideen din om at det er gærnt av partiformannen å skrive i KK syns jeg er veldig feilaktig. Vi kan være for eller mot

Som partiformann. Men u-ansett hvem vår offentlige formann er, så vil vel folk vite hva han står for? Vi vil vel at partiets formann skal ha høy offentlig profil og delta mye i debatten i og utafor partiet?

Mener andre lesere av FFP at S... bør holde kjeft og la vær å skrive i avisene? Eller er dere uenig med Sofie?

Tron Ø

SVAR TIL SOFIE.

Det er mye kritikk av partiledelsen for tida, Sofie kommer med sitt bidrag i forrige nr. av FFP. Den syns jeg skytter over mål. Kort gjengitt går den ut på at ledelsen ikke har tillit til medlemmene og derfor lager linjene sjøl.

Det kan sies mye riktig om at partiledelsen må la medlemmenes skaperkraft utvikle seg. Men å sette det opp mot at PS lager artikler og foredrag om datateknologi, er ganske drøyt.

Faktisk synes jeg at noe av viten med å ha en ledelse, er at de nettopp skal utforme partiets linjer.

Hva vet Sofie egentlig om hvordan PS sin artikkel om data-teknologi er blitt til? Du er "overbevist" om at PS har laga den sjøl, "over hue" på dem som "kan noe" om det.

Jeg har jobba med data-teknologi ei stund, i hvertfall i 5 år, arbeidsmessig og faglig. Og det var en del av oss som ble rådspurt om våre erfaringer. Vi kan faktisk se resultater av det i artiklene. Vi er i tillegg godt fornøyd med at partiet nå har en bra arbeidsanalyse og strategi av de kommende tiårs viktigste sak.

Dette vil vi rose partiledelsen for, ikke kritisere dem for det. Det er ubegripelig at du kan gjøre det, Sofie, hadde du enda vært uenig i innholdet i artiklene.

Ellers når det gjelder kritikken din av at RU inviterer T.Ø

til å holde innlegg om miljø. Jeg har TØ snakke om miljø, - har du Sofie? Jeg skjønner godt at TØ inviteres, ettersom han er en av de få som kan si noe. Intill flere er i stand til å holde slike foredrag, er det bra at TØ gjør det.

Men i slutten av innlegget kommer Sofie med en uttalelse jeg synes er ganske sjokkerende:

Hun sier at hun har vanskelig for å sette seg inn i alle de nye linjene fra SK (hvilke Sofie?) og at hennes støtte til linjene er avhengig av tillit til ledelsen.

AKP er et parti hvor medlemmene har blitt med pga enighet om politiske saker, mener du at medlemmene ikke er i stand til å ta politiske standpunkter sjøl? Da står det dårlig til. "TØ liker jeg ikke, da kan jeg ihvertfall ikke være enig med han", er det slik det skal bli?

Katrine

SOFIES TILLITSKRISE

I FFP januar skriver Sofie: "Jeg lurer på om ikke en vel så viktig tillitskrise, er den mistilliten som ledelsen, både DS og SK, har til partikaderen".

Denne angivelige mistilliten har i følge Sofie eksistert gjennom lengre tid og "hindret partiets slagkraft". Dessuten kan dette ha fremmet linjer om at ledelsen alltid har rett og partikaderen feil, når motsigelser har oppstått".

Sofie begrunner sin påstand om at "ledelsen har mistillit til kaderen", med følgende eksempler:

"RU arrangerer miljøkonferanse. Innleder Tron Ø. Det arrangeres åpent møte om datateknologi. Detskrives svære artikler i KK om datateknologi. Forfatter: Pål S. n. Jeg er overbevist om at det i partiet finns kader som har like bra nivå, og muligens bedre nivå..." fantastisk
Jeg syns det er å angripe ledelsen i partiet for "mistillit til kaderen" på et sånt grunnlag. Sofie angriper faktisk partifor- mannen og TØ for å gjøre nyttig arbeid, med den begrunnelse at "andre kunne gjort det bedre"!

Spesielt fantastisk er det fordi Sofie ikke kritiserer innholdet i S is artikler, eller TØs innledning. Hvordan kan Sofie vite at de to kameratene ikke har skaffa seg stoff/erfaringer fra kamerater som jobber med slike saker til daglig? Jeg veit positivt at stoffet om datarevolusjonen som blei presentert på åpent møte i Oslo, blei meget godt mottatt. Særlig blant folk som står midt oppe i problemene med dataspørsmål på arbeidsplassene sine.

Jeg mener det er rett og riktig at RU innbyr TØ til å innlede om partiets syn på natur-miljø- kampen, jeg mener det er helt riktig av Opplysningsutvalget å innby partifor mannen til møte, for å legge fram partiets syn på disse spørsmåla.

At partiledelsen tar disse spørsmåla alvorlig, er sjølsagt ikke uttrykk for "mistillit til kaderen", men for at den tar jobben sin alvorlig.

Å kritisere S - for å skrive artikler i KK med den begrunnelsen at "at andre kunne sikkert gjort det bedre", er etter min mening å forfalle til Jante-loven.

Hva er hensikten med den slags kritikk Sofie bringer til torgs? Hvorfor konsentrerer hun ikke skrivelysten om viktige pol-

itiske spørsmål, som er til diskusjon i partiet (for den saks skyld om innholdet i de artiklene hun kritiserer)?

Hva motivet er, veit ikke jeg. Men konsekvensen blir oppblåsing av kritikk av ledelsen for kritikkens skyld.

La oss bli forskånet fra den slags usakligheter, ufruktbare og unyttig kritikk, slik at vi kan konsentrere oss om virkelige problemer i partiet.

GUNNAR.

NOEN ERFARINGER FRA EN RV-GRUPPE PÅ X-RUD

Til DS-medlem og Truls

B. vil jeg si:
Jeg synes innlegga deres bærer preg av en oppkonstruert redsel for uavhengige og sympatisører, og redsel for at RV skal kunne få til noen resultater mellom valgene. Trur dere, ærlig talt at RV får flere stemmer ved neste valg hvis ikke RV klarer å markere seg har noe å avsløre og kan vise til resultater mellom valga? Sjølsagt kan den politiske situasjonen i landet endre seg radikalt, men om den ikke gjør det? Og trur dere E.F klarer dette aleine, eller at 4-5 RV-topper greier det? Nei, de må få informasjon fra bydelene. Og her er vi ved et poeng.

Er det ikke et problem for boligavdelingene at de ikke har røtter i striktet? At de vet for lite om bydelen og om hva som opptar folk der? Sann måte vi det ihvertfall.

Vi kunne ikke føre dagskamp uten viten, og de uorganiserte i distriktet, - skulle det ikke være lurt å spørre dem om de kunne tenke seg å jobbe litt med saker de for øks. varspesielt opptatt av; fritidshjem, daghjem, Trafikk osv. Vi kunne jo danne en front på hver av sakene, men så var det det med folk igjen da. 31

Vi fant ut at det kunne være lurt å ha et forum der progressive kunne møtes, diskutere, få erfaringer og bestemme seg for hva vi skulle jobbe med. Og hva representanten i Bydelsutvalget burde undersøke eller ta opp i Bydelsutvalget. Så gjorde vi det da. Oppretta en RV-gruppe, sendte en morsom innbydelse ut gjennom KK-buda og oppsøkte noen RV-velgere.

- Det kom 10 stk. Hvor 6 var uorganiserte. Vi var 2 fra avd. som jobba med dette.

Diskusjonen dreidde seg mest om hva RV-gruppa skulle være og hva den skulle jobbe med. Vi ble enig om en foreløpig løs organisering med et AU som arrangerer åpne møter. Vi valgte en representant som skulle gå på Bydelsutvalgsmøter, og tok kronerulling for å dekke økonomiske utgifter. Vi var også enig om at RV-gruppa burde prøve å skape et miljø for politisk interesserte i striktet.

Nå har det gått to måneder og vel så det, og RV-representanten har vært på 2 Bydelsutvalgsmøter. Her har han tatt ordet under åpen halvtid, og tatt opp et konkret daghjemspørsmål, som førte til endring av et vedtak i Bydelsutvalget. Og han har tatt opp ansettelsesstoppen. Han har lært mye. Mye nytt om forskjellige lokale saker. Og han har måttet sette seg inn i disse sakene. For eks. ved å skaffe seg trafikkplaneringsplanen i distriktet, fant han ut at den må være vedtatt uten at folk i distriktet har fått uttale seg og at hans egen boligblokk skulle inngjerdas av en ny vei som skulle legges tvers over lekeplassen. Dette må han selvfølgelig ta opp i Borettslaget og Bydelsutvalget. I tillegg har RV starta et samarbeid med Natur og Ungdom for å få bevart en gård og bygd et daghjem.

Dette er våre foreløpige erfaringer. Vi er kun 2 partimedlemmer som jobber med RV aktivt, og det er ikke en masse RV-aktiver rundt oss, men noen få. Vi trur at vi kan få utretta noe hvis disse får bli med

å gjøre noe aktivt. Men uansett så vil vi fortsette å møte i Bydelsutvalget, og interessere oss for lokale saker. Det er greit at mange er redd for at vi skal bli reformister, og venstreparti. Men åssen skal vi kunne få svar uten at vi prøver oss fram?

M.G.

Retningslinjer for arbeidet med Rød Valgallianse.

SKAU har diskutert retningslinjer for RV og i samsvar med synspunkter som har kommet fram fra partimedlemmer i diskusjonen om RV, har SKAU vedtatt følgende retningslinjer:

* RV er ikke og skal ikke bli noen uavhengig organisasjon. RV er permanent i den forstand at samarbeidet fra valgkampen fortsetter. RV er en allianse mellom partiet AKP(m-l) og uavhengige sosialister der AKP(m-l) er den lederende krafta, samtidig som de uavhengige sosialistene representeres, deltar i den løpende rådslaginga og sikres innflytelse på linja RV skal følge i de kommunene og fylkene der vi er representert.

* RV-grupper kan derfor bare opprettes i samråd med AKP(m-l) i kommunen. Og (fortrinnsvis) i tilknytning til RV-representanten/e i kommunestyret eller fylkesting.

* RVs arbeidsområde er knytta til arbeidet i de parlamentariske organene og til å forberede valgkampen i 1981.

* Der RV er representert skal partiet aktivt trekke med uavhengige og bygge ut samarbeidet i RV, ta initiativer overfor enkelt personer og evt. også overfor grupper som kan knyttes til RV-arbeidet. Det bør

undersøkes hvilke muligheter det er til å trekke til seg representanter som er valgt på uavhengige lister, og evt. også andre partiers lister.

* Der RV er representert skal partiet arbeide for at RV alltid holdernære forbindelser med fagforeninger, masseorganisasjoner og lokale aksjoner, oppsøke dem, ta dem med på råd og føre fram deres rettferdige krav.

* Det kan eksperimenteres med ulike former for organisering av RV-arbeidet lokalt, til vi har funnet fram til de formene som egner seg best. Særlig er det viktig å sikre at de uavhengige kameratene som hjalp til å oppnå valgframgangen i 1979 og andre som kommer til etterhvert får delta i arbeidet fullt ut, at deres stemme blir hørt og at de fortsatt respekteres som samarbeidspart i RV. Det må skapes demokratiske arbeidsformer og kommunerepresentantene må søke råd fra folk som har stemt RV og arbeidsfolk ellers i alle viktige saker. Men det skal ikke utarbeides vedtekter for RV lokalt, eller sentralt.

* Medlemskortene i RV skal ikke brukes, for både å hindre at RV gjøres til en vanlig medlemsorganisasjon parallelt med partiet og av sikkerhetsmessige grunner. Derfor skal ørdninga avvikles. På steder der det allerede er praktisert arbeidsformer, inkludert medlemskort, som går ut over dette må retningslinjer tillempes slik at det ikke oppstår konflikter. Det er ikke nødvendig å gjøre dramatiske omlegginger, bare RV ikke sementeres som en vanlig medlemsorganisasjon.

*Dersom det kommer til konflikt om den politiske linja RV skal følge lokalt eller på landsbasis er det viktig å søke å løse motsigelsene kameratlig og på en konstruktiv måte. I siste innstans må slike konflikter avgjøres av AKP(m-l)s organer. Denne makta må ikke misbrukes, men bare brukes når det er absolutt påkrevd. Partiet må være fleksibelt og villig til kompromisser

og minnelige løsninger med dem vi samarbeider med.

* Disse retningslinjene er midler tidige og gjelder inntil partiet har gjennomført diskusjonen om partiets valgtaktikk og parlamentarisk arbeid.

* SKAU har foreløpig ikke diskutert i detalj den taktiske situasjonen foran Stortingsvalget i 1981 eller lagt noe utkast til valgplattform for det valget.

Vi anser valget som en viktig politisk kamp, en klassekamp der partiet plikter å gjøre en offensiv innsats. Den økende krigsfaren og de store faglige aksjonene åpner taktiske muligheter for oss, som bør utnyttes både i måten vi fører valgkampen på og i valgplattform. Dette vedtaket tar ikke konkret stilling til hva slags alliansepolitikk vi skal føre i samband med valget 1981. SKAU vil seinere komme med forslag til både valgplattform og valgtaktikk, som vil ligge til grunn for partidebatten om valget 1981.

SKAU

